

ских процеса конверзије, у којима су неколико јединица нанизане једна уз другу, међусобно су функционално повезане и служе за:

- производњу основних органских хемикалија, а посебно: прости угљоводоници (линеарни или циклични, засићени или незасићени, алифатски или ароматски); угљоводоници који садрже кисеоник као што су алкохоли, алдехиди, кетони, карбоксилне киселине, естери, ацетати, етери, пероксиди, епоксирезини; сумпорасте угљоводоници; азотни угљоводоници као што су амини, амиди, једињења тровалентног азота, нитро-једињења или нитратна једињења, нитрити, цијанати, изоцијанати; угљоводоници који садрже фосфор; халогени угљоводоници; органска једињења метала; боје и пигменти; површински активни агенси и површински активна средства,

- производњу основних неорганских хемикалија, а посебно: гасови као што су амонијак, хлор или хлороводоник, флуор или флуороводоник, оксиди угљеника, једињења сумпора, оксиди азота, водоник, сумпордиоксид, карбонилхлорид, киселине као што су хромна киселина, флуороводонична киселина, фосфорна киселина, азотна киселина, хлороводонична киселина, сумпорна киселина, олеум, сумпораста киселина; базе као што су амонијум хидроксид, калијум хидроксид, натријум хидроксид; соли као што су амонијум хлорид, калијум хлорат, калијум карбонат, натријум карбонат, перборат, сребро нитрат; неметали, оксиди метала или остала неорганска једињења као што су калцијум карбид, силикон, силикон карбид,

- производњу ђубрива на бази фосфора, азота и калијума (проста и сложена ђубрива),

- производњу основних производа за заштиту биља и биоцида,

- производњу основних фармацеутских производа уз коришћење хемијских и биолошких процеса, и

- производњу експлозива;

б) прерада хемијских међупроизвода са капацитетом прераде већим од 50.000 t/god,

в) производња хемикалија са производним капацитетом већим од 25.000 t/god,

г) производња боја и лакова, гуме и пероксида са производним капацитетом већим од 25.000 t/god,

д) производња пестицида и фармацеутских производа и

ђ) производња и прерада производа на бази гуме са капацитетом већим од 50.000 t/god.

3) У металној индустрији:

а) интегрисане фабрике за почетно топљење ливеног жељеза и челика;

б) погони за производњу обојених сирових метала из руде, концентрара или секундарних сировина путем металуршких, хемијских или електролитских процеса;

в) погони за производњу сировог жељеза или челика (примарна или секундарна фузија) укључујући стално ливење;

г) погони за прераду црних метала са капацитетом прераде већим од 50.000 t/god:

- топле и хладне ваљанице,

- ковачнице са чекићима,

- наношење заштитних компактних металних пре-свлака;

д) ливнице црних метала и погони за топљење, укључујући легуре, црних и обојених метала, укључујући и производе чији је поврат извршен (рафинирање, ливење и сл.) са капацитетом топљења већим од 25.000 t/god; и

ђ) погони за печење и синтероване металних руда.

4) У минералној индустрији:

а) погони за екстракцију азбеста и за прераду и трансформацију азбеста и производа који садрже азбест:

- за производе од азбестног цемента са производњом већом од 5.000 t/god готових производа,

- за фракционе материјале са производњом већом од 5 t/god готових производа,

- за остале употребе азбеста, коришћење веће од 25 t/god;

б) погони за производњу стакла укључујући стаклена влакна са производним капацитетом већим од 50.000 t/god;

в) погони за топљење минералних супстанци укључујући производњу минералних влакана са производним капацитетом већим од 30.000 t/god;

г) производња керамичких производа печењем, посебно кровног цријепа, цигли, ватросталне цигле, претова, грнчарије или порцелана са производним капацитетом већим од 25.000 t/god; и

д) погони за производњу вјештачких минералних влакана са производним капацитетом већим од 25.000 t/god.

5) Инфраструктурни пројекти:

а) изградња пруга за примарне жељезнице или жељезнице I и II категорије;

б) изградња аеродрома намијењених слијетању и полијетању авиона и хеликоптера са носивошћу већом од 5,7 t и изградња или продужење писти са основном дужином од 500 m или више;

в) изградња аутопутева и брзих путева;

г) изградња новог пута или траса или проширење постојећег пута са двије или мање трака како би се добиле четири или више трака, гдје би такав нови пут, или поново означени или проширени дио пута, био дуг 10 km или дуже сталне дужине;

д) (1) унутрашњи пловни путеви и луке за унутрашњи водни саобраћај који омогућавају саобраћај пловила од преко 1.350 t;

(2) трговачке луке, пристаништа за утовар и истовар која су повезана са копном и спољним лукама (изузев пристаништа за трајекте) која могу да приме пловила од преко 1.350 t.

6) Управљање отпадом:

а) погони за одлагање отпада за:

- спаљивање,

- хемијску обраду, или

- депоновање опасног отпада;

б) погони и постројења намијењена коначном збрињавању безопасног отпада:

- погони за спаљивање комуналног отпада,

- погони за биолошку и физичко-хемијску обраду безопасног отпада у циљу даљег одлагања са капацитетом већим од 50 t/dan,

- депоније које примају више од 10 t дневно или депоније са укупним капацитетом већим од 25.000 t, изузев депонија инертног отпада,

- депоније инертног отпада са капацитетом од 250.000 m³ укупне запремине или површином од 4 ha или више.

7) Управљање водама:

а) вађење подземних вода или вјештачко поновно пуњење подземних вода, гдје је годишња запремина воде која се вади или поново пуни већа од три милиона m³;

б) постројења за пренос водних ресурса, искључиво пренос воде за пиће цијевима:

- између ријечних сливова гдје је циљ овог преноса спречавање могућих несташица воде и гдје је количина воде која се преноси већа од 50 милиона m³ годишње,

- у свим другим случајевима, постројења за пренос водних ресурса између ријечних сливова гдје је просјечни проток у току више година у сливу гдје се врши апстракција већи од 1.000 милиона m³ годишње и гдје количина воде која се преноси прелази 5% овог протока;

в) постројења за прераду отпадних вода са капацитетом који прелази 50.000 еквивалентних становника;

г) бране и остале инсталације намијењене задржавању или сталном складиштењу воде гдје је нова или додатна количина воде која се задржава или складишти, већа од два милиона m³.

8) У екстрактивној индустрији:

а) вађење нафте и природног гаса у комерцијалне сврхе;

б) каменоломи и површински копови угља, руда метала и неметала, гдје површина локације прелази 5 ha (чврсте стијене, тресет, влажни процеси разарања шљунка) и вађење минерала путем флувијалног вађења муља на подручју већем од 5 ha;

в) подземно рударство.

9) У пољопривреди, шумарству и водопривреди:

а) пројекти за реструктурисање земљишних посједа на подручју већем од 30 ha;

б) пројекти за коришћење необрађеног земљишта или полуприродних подручја за интензивне пољопривредне сврхе на подручју већем од 30 ha;

в) почетно пошумљавање и огољавање у циљу претварања у другу врсту земљишта на подручју већем од 30 ha;

г) погони за интезиван узгој живине, свиња и крупне стоке, са више од: 60.000 мјеста за бројлере, 40.000 мјеста за кокошке, 2.000 мјеста за свиње (преко 30 kg)

- 700 мјеста за крмаче, или 500 мјеста за крупну стоку.

10) У прехранбеној индустрији:

а) производња биљних и животињских уља и масти са производним капацитетом већим од 25.000 t/god;

б) пиваре и сладаре са производним капацитетом већим од 500.000 hl/god;

в) клаонице са капацитетом од 25.000 t/god трупала;

г) шећеране са производним капацитетом већим од 50.000 t/god.

11) У текстилној, кожарској, дрвној и папирној индустрији:

а) постројења за предобраду (прање, бијељење и мерперизацију) или бојење влакана или текстила са капацитетом обраде већим од 25 t/dan;

б) постројења за штављење крупне и ситне коже са капацитетом обраде већим од 25 t/dan;

в) индустријска постројења за:

- производњу целулозе из дрвета или сличних влакнастих материјала,

- производњу папира и картона,

- постројења за прераду целулозе.

12) Инфраструктурни и други пројекти:

а) ски стазе, ски лифтови и жичаре и њихови пратећи објекти са површином од 10 ha и више;

б) постројења за складиштење петролеја, петрохемијских или хемијских производа са капацитетом од 50.000 t или више;

в) цјевоводи за пренос гаса, нафте или хемикалија са пречником већим од 500 mm;

г) постројења за поврат или уништење експлозивних супстанци;

д) постројења за одлагање или рециклажу животињских трупала и животињског отпада.

III - ПРОЈЕКТИ ЗА КОЈЕ МИНИСТАРСТВО ОДЛУЧУЈЕ О ПОТРЕБИ

Члан 3.

Пројекти за које, у појединачним случајевима, о потреби спровођења процјене утицаја одлучује Министарство су:

1) У енергетској индустрији:

а) постројења за складиштење природног гаса са складишним капацитетом већим од 10.000 m³;

б) површинско складиштење фосилних горива са складишним капацитетом већим од 50.000 t;

в) индустријско брикетирање угља и лигнита са капацитетом већим од 25.000 t;

г) постројења за искоришћавање погонске снаге вјетра за производњу енергије (вјетрењаче) са производним капацитетом од 2 MW или 4 конвертера;

д) постројења за производњу хидроелектричне енергије са излазом електричне енергије већим од 1 MW;

ђ) индустријска постројења за производњу електричне енергије, водене паре и вреле воде (пројекти који нису обухваћени чланом 2. ове уредбе);

е) индустријски уређаји за пренос, водене паре и вреле воде, те за пренос електричне енергије површинским далеководима (пројекти необухваћени чланом 2. ове уредбе);

ж) површинско складиштење природног гаса;

з) подземно складиштење лако сагоривих гасова.

2) У хемијској индустрији:

а) обрада хемијских међупроизвода са капацитетом обраде од 10.000 t/god и више;

б) производња хемикалија са производним капацитетом од 5.000 t/god и више;

в) производња боја и лакова, гуме и пероксида са производним капацитетом од 5.000 t/god;

г) складишта за петролеј, петрохемијске и хемијске производе са капацитетом већим од 10.000 t.

3) Производња и прерада метала:

а) постројења за прераду обојених метала са капацитетом прераде већим од 25.000 t/god:

- топле и хладне ваљалонице,

- ковачнице са чекићима,

- наносење заштитних компактних металних пресвлака;

б) ливнице црних метала са капацитетом прераде већим од 10.000 t/god;

в) постројења за топљење, укључујући и легуре обојених метала, изузев племенитих метала, укључујући поврат производа (рафинисање, ливење и сл.) са капацитетом топљења 2.500 t/god за олово и кадмијум или 10.000 t/god, за све остале метале;

г) постројења за површинску обраду метала и пластичних материјала уз коришћење електролитских или хемијских процеса уз употребу премаза више од 1.000 t/god, а у случају топлог галванисања металних површина уз употребу премаза више од 3.000 t/god;

д) производња и склапање моторних возила и производња мотора за моторна возила;

ђ) бродоградилница;

е) постројења за изградњу и поправку авиона;

ж) производња железничке опреме;

з) обликовање и коришћење експлозива.

4) У минералној индустрији:

а) постројења за производњу стакла, укључујући стаклена влакна са производним капацитетом преко 30.000 t/god;

б) постројења за топљење минералних супстанци, укључујући производњу минералних влакана са производним капацитетом већим од 10.000 t/god;

в) производња керамичких производа печењем, посебно кровног пријена, цигли, ватросталне цигле, грнчарије или порцелана са производним капацитетом већим од 20.000 t/god;

г) постројења за производњу цемента.

5) У пољопривреди, шумарству и водопривреди:

а) пројекти за реструктурисање земљишних посједа на подручју већем од 15 ha;

б) пројекти за употребу необрађеног земљишта или полуприродних подручја за интензивну пољопривредну намјену на подручју већем од 15 ha;

в) почетно пошумљавање и крчење шума у циљу промјене намјене земљишта на подручју већем од 15 ha;

г) интензиван узгој рибе на подручју већем од 1,5 ha;

д) пројекти управљања водама намијењени пољопривреди, укључујући пројекте наводњавања и одводњавања;

ђ) постројења за интензиван узгој стоке (који нису обухваћени чланом 2. ове уредбе).

6) У екстрактивној индустрији:

а) каменоломи и површински копови гдје површина локације прелази 2.5 ha (чврсте стијене, шљунак, пијесак, све врсте угља, руда метала и неметала, тресета, екстракције шљунка) и вађење минерала флувијалним вађењем муља на подручју већем од 2.5 ha;

б) дубоке бушотине са дужином од 500;

в) површинске индустријске инсталације намијењене вађењу нафте, природног гаса и руда, као и битуменозних шкриљаца.

7) У прехрамбеној индустрији:

а) производња биљних и животињских масти и уља са производним капацитетом већим од 20.000 t/god;

б) паковање и конзервасање биљних и животињских производа са производним капацитетом већим од 20.000 t/god;

в) производња млијечних производа са производним капацитетом већим од 25.000 t/god;

г) пиваре и сладаре са производним капацитетом већим од 250.000 hl/god;

д) производња слаткиша и сирупа са производним капацитетом већим од 25.000 t/god;

ђ) клаонице са капацитетом више од 10.000 t/god трупа;

е) постројења за производњу скроба са производним капацитетом већим од 25.000 t/god;

ж) фабрике рибљег брашна и уља са производним капацитетом већим од 10.000 t/god;

з) шећеране са производним капацитетом већим од 25.000 t/god.

8) У текстилној, кожарској, дрвној и папирној индустрији:

а) постројења за предобраду (прање, бијељење и мерцеризацију) или бојење влакана или текстила с капацитетом прераде већим од 10 t/dan;

б) постројења за штављење и обраду крупне и ситне коже са капацитетом већим од 10 t/dan.

9) У индустрији гуме:

а) производња и прерада производа на бази гуме са капацитетом већим од 10.000 t/god.

10) Инфраструктурни пројекти:

а) Пројекти индустријског развоја на подручју од 5 ha и више;

б) пројекти урбаног развоја, укључујући изградњу шопинг центара и паркинга на подручју 5 ha или више од 750 мјеста за паркинг;

в) изградња железница и робно-транспортних објеката за претовар и робно-транспортних терминала;

г) изградња нових регионалних путева или других врста путева са више од 2 km непрекидне дужине;

д) градња на унутрашњим водним токовима канала и објеката за одбрану од поплава;

ђ) бране и остали објекти пројектовани за задржавање или складиштење воде на дужи период гдје је нова или додатна количина воде која се задржава или складишти већа од један милион m³;

е) трамваји, уздигнуте и подземне железнице, жичаре и друге врсте линија које се искључиво или углавном користе за превоз путника и које су дуге више од два km;

ж) инсталације аквадукта на веће удаљености;

з) обални радови на спречавању ерозије који кроз изградњу могу изазвати промјене на обали усљед изградње јарака, молова, пристаништа и осталих објеката, изузев одржавања и реконструкције таквих објеката;

и) вађење подземне воде, или вјештачко поновно пуњење подземне воде, гдје је годишња запремина воде која се вади или поново пуни једнака или већа од један милион m³;

ј) инсталације за пренос воде између ријечних сликова;

к) изградња путева, лучких и пристанишних уређаја, укључујући рибарска пристаништа (пројекти необухваћени чланом 2. ове уредбе).

11) Остали пројекти:

а) сталне тркаће стазе и стазе за тестирање моторних возила са дужином од један km и више;

б) (1) погони за биолошку и физичко-хемијску прераду неопасног отпада с циљем даљег одлагања са капацитетом већим од 10 t/dan,

(2) депоније које примају више од 5 t дневно или депоније са укупним капацитетом већим од 10.000 t, изузев депонија инертног отпада,

(3) депоније инертног отпада са капацитетом од 100.000 m³ укупне запремине или 2 ha површине или више;

в) постројења за прераду отпадне воде са капацитетом преко 10.000 еквивалент становника;

г) локације за одлагање шљакса са укупним капацитетом више од 10.000 t;

д) складиштење отпадака од жељеза, укључујући аутомобилске олупине, са капацитетом већим од 10.000 t/g;

ђ) постројења са више од 10 тестних мјеста за моторе, турбине и реакторе.

12) У туризму и забави:

а) ски стазе, ски лифтови и жичаре и пратећи објекти са површином од 5 ha и више;

б) марине,

в) одмаралишта и хотелски комплекси изван урбаних подручја и пратећи објекти са површином већом од 5 ha или смјештајним капацитетом од 500 кревета;

г) стални кампови изван урбаних подручја са више од 500 мјеста;

д) забавни паркови и тематски паркови са више од 5 ha или више од 750 мјеста за паркинг;

ђ) пројекти наведени у члану 2. ове уредбе, који су предузети искључиво или углавном у циљу развијања и провјере нових метода или производа и који не трају дуже од двије године.

IV - ПРОЈЕКТИ КОЈИ НЕ ДОСТИЖУ ПРОПИСАНИ ПРАГ, А КОЈИ МОГУ ИМАТИ ЗНАЧАЈАН УТИЦАЈ НА ЖИВОТНУ СРЕДИНУ**Члан 4.**

У појединачном случају из претходног члана, Министарство може одлучити о потреби спровођења процјене утицаја и за пројекат који не достиже прописани праг, ако оцијени да би тај пројекат могао имати значајни утицај на животну средину, с обзиром на:

1) посебну осјетљивост животне средине подручја у којем се пројекат намјерава извести (подручја у којима су стандарди квалитета животне средине прекорачени постојећим постројењима и активностима, густо насељена подручја),

2) посебне мјере заштите животне средине подручја у којем се пројекат намјерава извести по прописима који уређују заштиту природе, заштиту културно-историјског наслеђа и заштиту вода (природна заштићена подручја, национални паркови, споменици природе, заштићени пејзажи, заштићена европска подручја, станишта заштићених дивљих биљних и животињских врста, водозащитна подручја, локације од историјског, културног и археолошког значаја), или

3) знатан утицај пројекта на животну средину другог ентитета, Дистрикта Брчко или друге државе.

V - КРИТЕРИЈУМИ ЗА ОДЛУЧИВАЊЕ О ПОТРЕБИ СПРОВОЂЕЊА ПРОЦЈЕНЕ УТИЦАЈА ЗА ПРОЈЕКТЕ ИЗ ЧЛАНА 3. ОВЕ УРЕДБЕ

Члан 5.

Министарство одлучује о потреби спровођења процјене утицаја за пројекте из чл. 3. и 4. ове уредбе на основу следећих критеријума.

1) Карактеристике пројекта:

- а) величина пројекта,
- б) кумулисање са утицајима других пројеката,
- в) употреба природних ресурса,
- г) производња отпада,
- д) загађивање и сметње,

ђ) ризик од несрећа с обзиром на супстанце које се користе и технологије које се примјењују.

2) Локација пројекта и осјетљивост животне средине подручја које може бити под утицајем пројекта, нарочито у погледу:

а) постојећа употреба земљишта,

б) релативна расположивост, квалитет и самообнављајући капацитет природних ресурса подручја,

в) апсорпциони капацитет природне средине с пажњом на мочваре, приобалне и водозащитне зоне, крашка подручја, планинска и шумска подручја, подручја ријетких и угрожених биљних и животињских врста, заштићена природна подручја и национални паркови, споменике природе и заштићене пејзаже, подручја у којима су стандарди квалитета животне средине прекорачени постојећим погонима, постројењима и активностима, густо насељена подручја, пејзаже од историјског, културног и археолошког значаја.

3) Карактеристике потенцијалног утицаја:

а) обим утицаја, посебно у погледу географске области и бројности становништва,

б) вјероватноћа утицаја,

в) трајање, учесталост, сложеност, интензивност и реверзибилност утицаја.

Могући значајни утицаји пројеката морају се разматрати у односу на карактеристике утврђене у т. 1. и 2. овог члана.

VI - ОБИМ ПРОЦЈЕНЕ

Члан 6.

При одређивању обима процјене утицаја Министарство ће за сваки појединачни случај узети у обзир следеће факторе и њихов међусобни утицај:

- 1) опис локације,
- 2) приказ стања животне средине,
- 3) опис пројекта,
- 4) опис могућих утицаја,

5) спецификацију и опис мјера за спречавање, смањење и / или уклањање утицаја на животну средину,

6) спецификацију и опис мјера и активности за праћење утицаја,

7) опис разматраних алтернатива и разлога за одабир предметне алтернативе,

8) опис могућих утицаја на животну средину другог ентитета, Дистрикта Брчко или друге државе у случају пројеката из члана 63. става 1. и члана 63д. Закона о заштити животне средине.

VII - ОПИС ЛОКАЦИЈЕ

Члан 7.

Опис локације на коју се односи пројекат обухвата микро и макро локацију и садржи:

1) копију катастарског плана за катастарске парцеле на којима се предвиђа извођење пројекта;

2) податке о потребној површини земљишта у m² за вријеме изградње, са описом физичких карактеристика и картографским приказом одговарајуће размјере, као и површине која ће бити обухваћена када пројекат буде реализован;

3) приказ карактеристика терена (педолошких, геоморфолошких, геолошких, хидрогеолошких, сеизмолошких и др.);

4) податке о водоснабдијевању (удаљеност, капацитет, угроженост, зоне санитарне заштите изворишта и др.) и о основним хидролошким карактеристикама;

5) приказ климатских карактеристика са одговарајућим метеоролошким показатељима;

6) опис флоре и фауне, природних добара посебне вриједности, биљних и животињских врста и њихових станишта и вегетације;

7) опис основних карактеристика пејзажа;

8) опис непокретних културних добара;

9) податке о насељености, концентрацији становништва и демографским карактеристикама у односу на објекте и активности;

10) податке о постојећим пројектима на датој локацији.

У зависности од карактеристика подручја, опис локације садржи и описе и податке о другим заштићеним подручјима, подручјима предвиђеним за научна истраживања, о археолошким налазиштима, посебно осјетљивим подручјима и сл.

VIII - ПРИКАЗ СТАЊА ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Члан 8.

Приказ стања животне средине на локацији и у подручју могућег утицаја пројекта садржи:

1) све постојеће изворе емисија;

2) степен загађености ваздуха загађујућим материјама;

3) ниво саобраћајне и индустријске буке;

4) ниво јонизујућих и нејонизујућих зрачења;

5) квалитет површинских вода и угроженост отпадним водама индустрије, насеља и пољопривредне производње;

6) ниво подземних вода, правце њиховог кретања и њихов квалитет;

7) бонитет и намјену коришћења земљишта и садржај штетних и опасних материја у и на земљишту.

IX - ОПИС ПРОЈЕКТА

Члан 9.

Опис пројекта садржи:

- 1) опис припремних радова за реализацију пројекта;

2) опис пројекта, планираног производног процеса или активности, њихове технолошке и друге карактеристике;

3) приказ врсте и количине потребне енергије и енергената, воде, сировина, материјала за изградњу и др. за вријеме израде и у току експлоатације пројекта;

4) приказ врсте и количине гасова, воде и других отпадних материја, по технолошким цјелинама укључујући:

- а) емисије у ваздух,
- б) испуштање у надземне и подземне воде;
- в) одлагање у и на земљиште;
- г) буку, вибрације, топлоту;
- д) зрачења (јонизујућа и нејонизујућа);

5) опис порјектоване технологије третирања (прерада, рециклажа, одлагање и сл.) свих врста отпадних материја;

6) остале елементе који могу бити од утицаја на животну средину подручја.

X - ОПИС МОГУЋИХ ПРОМЈЕНА И УТИЦАЈА

Члан 10.

Опис могућих утицаја пројекта на животну средину садржи приказ могућих утицаја на животну средину за вријеме извођења радова, редовног рада пројекта или активности и за случај удеса, као и процјену да ли су посљедице утицаја на животну средину привременог или трајног карактера.

Опис могућих утицаја из претходног става односи се на:

- 1) здравље становништва;
- 2) квалитет ваздуха, вода и земљишта, параметре као што су ниво буке, интензитет вибрација, зрачења и др.;
- 3) метеоролошке параметре и климатске карактеристике;
- 4) екосистеме;
- 5) насељеност, коцентрацију и миграције становништва;
- 6) намјену и коришћење површина (изграђених и неизграђених површина, пољопривредног и шумског земљишта и сл.);
- 7) комуналну инфраструктуру;
- 8) природна добра посебних вриједности и културна добра;
- 9) пејзажне карактеристике подручја и сл.

XI - СПЕЦИФИКАЦИЈА И ОПИС МЈЕРА ЗА СПРЕЧАВАЊЕ, СМАЊЕЊЕ ИЛИ УКЛАЊАЊЕ ШТЕТНИХ УТИЦАЈА

Члан 11.

Мјере које треба предузети за спречавање, смањење, уклањање и санацију штетних утицаја на животну средину обухватају мјере за уређење простора, техничко-технолошке, санитарно-хигијенске, биолошке, организационе, правне, економске и друге мјере.

Спецификација и опис мјера из претходног става садржи:

- 1) мјере које су предвиђене законом и другим прописима, нормативима и стандардима и рокове за њихово спровођење;
- 2) мјере које се предузимају у случају несрећа / удеса;
- 3) планове и техничка рјешења заштите животне средине (третман и одлагање / испуштање отпадних материја укључујући рециклажу, рекултивацију, санацију и др.);
- 4) друге мјере за спречавање, уклањање или смањење штетних утицаја на животну средину,
- 5) носиоце и рокове за предузимање мјера.

XII - СПЕЦИФИКАЦИЈА И ОПИС МЈЕРА И АКТИВНОСТИ ЗА ПРАЋЕЊЕ УТИЦАЈА

Члан 12.

Мјере и активности за праћење утицаја на животну средину садрже, нарочито, обавезу носиоца пројекта да врши редовна, а по потреби и ванредна мјерења одређених параметара која показују стање животне средине; мјеста, начин и учесталост тих мјерења, те обавезу да о извршеном мјерењу обавјештава надлежни орган.

Спецификација и опис мјера из претходног става садржи:

1) приказ стања животне средине прије пуштања пројекта у рад на локацијама гдје се очекује утицај на животну средину;

2) параметре на основу којих се могу утврдити штетни утицаји на животну средину;

3) мјеста, начин и учесталост мјерења утврђених параметара.

XIII - ОПИС РАЗМАТРАНИХ АЛТЕРНАТИВА И РАЗЛОЗИ ЗА ИЗБОР ПРЕДМЕТНЕ АЛТЕРНАТИВЕ

Члан 13.

Опис разматраних алтернатива садржи опис свих разматраних алтернатива у погледу елемената који могу бити од значаја за утицај пројекта на животну средину те разлоге за избор предметне алтернативе.

XIV - ЗАВРШНА ОДРЕДБА

Члан 14.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-98/06
22. децембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

103

На основу члана 68. Закона о заштити животне средине ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/02 и 109/05) и члана 33. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 22. децембра 2005. године, донијела је

УРЕДБУ

О ПОСТРОЈЕЊИМА КОЈА МОГУ БИТИ ИЗГРАЂЕНА И ПУШТЕНА У РАД САМО УКОЛИКО ИМАЈУ ЕКОЛОШКУ ДОЗВОЛУ

Члан 1.

Овом уредбом одређују се постројења и погони који могу бити изграђени и пуштени у рад само ако имају еколошку дозволу и постројења код којих постоји опасност од несрећа већих размјера, а који могу бити изграђени и пуштени у рад само ако имају еколошку дозволу.

Члан 2.

Министарство за просторно уређење, грађевинарство и екологију Републике Српске (у даљем тексту: Министарство) издаје еколошку дозволу за сва постројења која одговарају пројектима наведенима у чл. 2. и 3. Уредбе о пројектима за које се спроводи процјена утицаја на животну средину и критеријумима за одлучивање о потреби спровођења и обиму процјене утицаја на животну средину (у даљем тексту: Уредба о процјени утицаја), те за слједећа постројења.

1) У енергетској индустрији:

- а) - погони са сагорјевањем, са номиналном термалном снагом већом од 10 MW,
- погони са сагорјевањем за суспаљивање отпада.

Мотори са сагоријевањем, са снагом већом од 2 MW:

б) складишта нафте, нафтних деривата и гаса за ложење у количинама већим од 5.000 t.

2) У производњи и преради метала:

а) ваљанице за топло и хладно ваљање са капацитетом већим од 10.000 t/g,

б) ковачнице, са капацитетом већим од 10.000 t/g,

в) наношење стопљених заштитних металних пресвлака са капацитетом прераде 5.000 t/g,

г) погони за производњу сирових обојених метала из руде, концентрата или секундарних сировина путем металуршких, хемијских или електролитских процеса,

д) погони за површинску обраду метала и пластичних материјала гдје се користе електролитски или хемијски процеси и гдје је запремина посуда за обраду већа од 10 м³,

ђ) погони за индустријску производњу металног праха,

е) погони за производњу оловних акумулатора;

3) У рударству:

а) рударство на отвореним коповима (као што су металне руде, боксит...), са капацитетом већим од 50.000 t/g,

б) експлоатација глине, шљунка и пијеска са капацитетом већим од 100.000 t³/g.

4) У минералној индустрији:

а) погони за производњу цементног клинкера у ротационим пећима и погони за производњу цемента,

б) погони за производњу креча у ротационим пећима или другим врстама пећи,

в) погони за калицинирање гипса, боксита, магнезита, дијатомејске земље, кварцита, или глине у шамот,

г) погони за производњу азбеста и производа на бази азбеста,

д) погони за производњу стакла, укључујући стаклену вуну са производним капацитетом већим од 20 t/dan,

ђ) погони за топљење минералних супстанци, укључујући производњу минералних влакана са производним капацитетом већим од 10 t/dan,

е) погони за производњу керамичких производа печењем, посебно кровних црепова, цигли, ватросталне цигле, црепова, лончарске робе од кременасте глине или порцелана са производним капацитетом већим од 30 t/dan, и / или са капацитетом пећи већим од 2 м³ и са густином по пећи већом од 300 kg/m³,

ж) погони за производњу бетона и грађевинског материјала уз коришћење цемента са капацитетом већим од 100 m³/h,

з) погони за производњу или топљење асфалта, тера и битумена са производним капацитетом већим од 25 t/h;

5) у хемијској индустрији:

а) погони за производњу основних пластичних материјала (као што су полимерна синтетичка влакна и влакна на бази целулозе) и синтетичке гуме,

б) погони за производњу препарата за заштитно фарбање, лакова, мастила и адхезива, када се органски растварачи користе у количинама већим од 200 t/g,

в) погони за производњу агенса за прање и салуна са производним капацитетом већим од 15.000 t/g,

г) погони за производњу чађи,

д) погони за производњу угљеника или електрографића путем спаљивања или графитизације.

6) Целулоза и папир, дрво и текстил:

а) шилане и погони за производњу дрвета, фурнира и шперплоче са производним капацитетом већим од 15.000 m³/g,

б) погони за производњу иверице са производним капацитетом већим од 15.000 m³/g,

в) постројења за предтретман (операције као што су прање, бијељење, мерцеризација) или бојење влакана или текстила са капацитетом прераде већим од 3 t/dan,

г) постројења за штављење крупне и ситне коже са капацитетом прераде већим од 1.000 t/g.

7) Прехрамбена индустрија и пољопривредна производња:

а) клаонице и индустријске клаонице са производним капацитетом трупала већим од 10 t/dan,

б) третирање и прерада намијењена производњи прехрамбених производа из животињских сировина (осим млијека), са производним капацитетом финалних производа већим од 25 t/dan,

в) третирање и прерада намијењена производњи прехрамбених производа из биљних сировина са производним капацитетом готових производа већим од 100 t/dan (средња вриједност на тромјесечној основи),

г) производња или рафинисање шећера или производња скроба са производним капацитетом већим од 10 t/dan (средња вриједност на тромјесечној основи),

д) обрада и прерада млијека са количином млијека које се прима, а која ја већа од 25 t/dan (средња вриједност на годишњој основи),

ђ) пиваре са производним капацитетом већим од 500 hl/dan.

8) Површинска обрада:

- погони за површинску обраду супстанци, предмета или производа уз коришћење органских растварача, посебно за обогаћивање руде, штампање, заштитно премазивање, одмашћивање, водоотпорност, сортирање, фарбање, чишћење или импрегнирање са конзумним капацитетом већим од 50 kg/h или више од 75 t/g.

Члан 3.

Постројење које одговара пројекту за које је потреба спровођења процјене утицаја одређена по основу члана 4. Уредбе о процјени утицаја може бити изграђено и пуштено у рад само ако Министарство изда еколошку дозволу.

Члан 4.

За постројења испод прагова утврђених претходним чланом и постројења која нису наведена у претходном члану еколошку дозволу издаје орган надлежан за заштиту животне средине у јединицама локалне самоуправе.

Члан 5.

Сви погони и постројења, укључујући складишта у којима су опасне супстанце присутне у количинама изнад количина наведених у чл. 6. и 7. ове уредбе спадају у погоне и постројења / која могу изазвати несреће већих размјера и за њих Министарство издаје еколошку дозволу.

Мјешавине и препарати присутни у погонима и постројењима или складиштима, биће третираны на исти начин као и чисте супстанце под условом да остају у оквиру граница концентрација које су одређене на основу њихових својстава у члану 6. ове уредбе.

Када супстанце или групе супстанци наведене у члану 6. спадају у категорије опасности наведене у члану 7. ове уредбе, примјењују се граничне количине одређене у члану 7. ове уредбе.

Члан 6.

Граничне количине опасних супстанци су:

1) Амонијум нитрат у количинама изнад 350 t,

- 2) Амонијум нитрат (у форми ђубрива), у количинама изнад 1250 t,
- 3) Арсен пентоксид, арсенична (V) киселина и / или соли у количинама изнад 1 t,
- 4) Арсен триоксид, арсенова (III) киселина и / или соли у било којим количинама,
- 5) Бром у количинама изнад 20 t,
- 6) Хлор у количинама изнад 10 t,
- 7) Једињења никла која су у праху и могу се удисати (никл монооксид, никл диоксид, никл сулфид, триникл дисулфид, диникл триоксид) у било којим количинама,
- 8) Етиленамин у количинама изнад 10 t,
- 9) Флуор у количинама изнад 10 t,
- 10) Формалдехид (концентрација једнака или већа од 90%) у количинама већим од 5 t,
- 11) Хидроген у количинама већим од 5 t,
- 12) Хидроген хлорид (течни гас) у количинама већим од 25 t,
- 13) Алкили олова у количинама већим од 5 t,
- 14) Течни изузетно запаљиви гасови (укључујући ЛПГ) и природни гас у количинама већим од 50 t,
- 15) Ацетилен у количинама већим од 5 t,
- 16) Етилен оксид у количинама већим од 5 t,
- 17) Пропилен оксид у количинама већим од 5 t,
- 18) Метанол у количинама већим од 500 t,
- 19) 4,4-Метиленбис (2-хлоранилин) и / или соли у праху у било којим количинама,
- 20) Метилизоцијанат у било којим количинама,
- 21) Кисеоник у количинама већим од 200 t,
- 22) Толуен диизоцијанат у количинама већим од 10 t,
- 23) Карбонил дихлорид (фозген) у количинама већим од 0,3 t,
- 24) Арсен трихлорид (арсин) у количинама већим од 0,2 t,
- 25) Фосфор трихлорид (фосфин) у количинама већим од 0,2 t,
- 26) Сумпор дихлорид у количинама већим од 1 t,
- 27) Сумпор триоксид у количинама већим од 15 t,
- 28) Полихлордибензофурани и полихлордибензодиксини (укључујући TCDD), прорачунати у TCDD еквиваленту у било којим количинама, те
- 29) слєдеће канцерогене супстанце у количинама већим од 0,001 t:
 - а) 4 Аминобифенил и / или његове соли,
 - б) Бензидин и / или соли,
 - в) Бис (хлорометил) етер,
 - г) Хлорометил метил етер,
 - д) Ди-метил карбамил хлорид,
 - ђ) Диметилнитрозамин,
 - е) Хексаметилфосфор триамид,
 - ж) 2-Нафтиламин и / или соли,
 - з) 1,3-Пропансулфон,
 - и) 4-Нитродифенил, и
- 30) аутомобилски бензин и деривати у количинама већим од 5000 t.

Члан 7.

Граничне количине опасних супстанци према категоријама опасности, а које нису наведене у члану 6. ове уредбе су:

- 1) веома отровне у количинама изнад 5 t,
- 2) отровне у количинама изнад 50 t,
- 3) оксидирајуће у количинама изнад 50 t,

4) експлозивни (супстанце и препарати који изазивају ризик од експлозије услед удара, трења, ватре или других извора паљења), у количинама изнад 50 t,

5) експлозивни (супстанце и препарати који изазивају изузетан ризик од експлозије услед удара, трења, ватре или других извора паљења), у количинама изнад 10 t,

6) запаљиве (течне супстанце и препарати чија је температура паљења иста или већа од 21° C, и мања или једнака 55° C), у количинама изнад 5000 t,

7) веома запаљиве течности (супстанце и препарати који постају врели и коначно се пале у додиру са зраком на собној температури без додавања енергије и супстанце чија је температура паљења нижа од 55° C, и које остају у течном стању под притиском, али гдје одређени услови прераде као што је висок притисак или висока температура могу изазвати опасност од појаве несрећа већих размјера), у количинама изнад 50 t,

8) веома запаљиве течности (супстанце и препарати чија је температура паљења нижа од 21° C и који нису изузетно запаљиви), у количинама изнад 5000 t,

9) изузетно запаљиве течности и гасови (течне супстанце и препарати чија је температура паљења нижа од 0° C и тачка кључања на нормалном притиску нижа или једнака 35° C, течне супстанце које се одржавају на температури изнад њихове тачке кључања, гасовите супстанце и препарати који су запаљиви у додиру са зраком на собној температури и притиску, без обзира да ли под притиском остају у гасовитом или течном стању), у количинама изнад 10 t,

10) опасне по животну средину у комбинацији са супстанцама веома токсичним за акватичне организме, у количинама изнад 200 t,

11) опасне по животну средину у комбинацији са супстанцама токсичним за акватичне организме и супстанцама које проузрокују дуготрајне негативне ефекте у водним екосистемима, у количинама изнад 500 t,

12) било која класификација која није укључена у горе наведеним категоријама у комбинацији са супстанцама које бурно реагују са водом, у количини изнад 100 t,

13) било која класификација која није укључена у горе наведеним категоријама у комбинацији са супстанцама које у контакту са водом ослобађају токсичне гасове, у количинама изнад 50 t.

Члан 8.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-95/06
22. децембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Петро Букејловић**, с.р.

104

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 17. Закона о министарствима ("Службени гласник Републике Српске", број 70/02), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

О РАСПОРЕДУ СРЕДСТАВА ИЗ БУЏЕТСКЕ РЕЗЕРВЕ

I

Представништву Републике Српске у Србији и Црној Гори, са сједиштем у Београду, одобравају се додатна средства у износу од 34.300,00 КМ, за четврти квартал 2005. године, ради набавке 20.000 литара лож-уља, за потребе гријања резиденцијалног објекта "Вила Републике Српске" у Београду, као и за потребе текућег

одржавања објекта, те за опремање новог објекта Представништва Републике Српске у Србији и Црној Гори.

II

Средства из тачке I ове одлуке обезбиједиће се на терет позиције 614100 - буџетска резерва, реалокацијом са организационог кода 0405002 на организациони код 2159001 - Министарства за економске односе и координацију:

- конто 614 300 - намјенска издвајања за финансирање рада представништва Републике Српске у иностранству.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство финансија и Министарство за економске односе и координацију.

IV

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-84/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

105

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 12. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2005. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 6/05), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ**О ОДОБРЕЊУ СРЕДСТАВА БУЏЕТСКЕ РЕЗЕРВЕ**

I

Одобравају се средства буџетске резерве (организациони код 0405002), са позиције 614100 - буџетска резерва, у укупном износу од 72.000,00 КМ, за период 1. јануар - 31. децембар 2005. године, на име измирења обавеза Владе Републике Српске за финансирање Комисије за реституцију Босне и Херцеговине у 2005. години.

II

Одобрена средства из тачке I дозначеће се на рачун Министарства финансија и трезора БиХ, број 000 003 00000001 45, код Централне банке, уз позив на број 37111999 - Комисија за реституцију БиХ, а према инструкцији Централне банке Босне и Херцеговине.

III

За реализацију Одлуке задужује се Министарство финансија - Одјелјење за трезор и управљање дугом.

IV

Ова одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-87/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

106

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 109. став 5. Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 46/04 и 53/04), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ**О УТВРЂИВАЊУ ОСНОВИЦЕ И КОЕФИЦИЈЕНАТА ВИСИНЕ ИСПЛАТЕ МЈЕСЕЧНИХ ПРИМАЊА ЗА 2006. ГОДИНУ**

I

Овом одлуком утврђује се основица и коефицијент висине исплате мјесечних примања предвиђених Законом о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске (у даљем тексту: Закон) за 2006. годину.

II

Основица за обрачун мјесечних примања из члана 16. став 1. Закона утврђује се у износу од 468,00 КМ.

III

Коефицијент висине исплате мјесечних примања из тачке II ове одлуке утврђује се у вриједности од 0,85.

IV

Исплата мјесечних примања по овој одлуци вршиће се од јануара 2006. године.

V

У случају да Народна скупштина Републике Српске усвоји буџет за 2006. годину, којим би се омогућила повољнија расподела у грантовима из којих се финансира борачко-инвалидска заштита, Влада ће преиспитати ову одлуку.

VI

За реализацију ове одлуке задужује се Министарство рада и борачко-инвалидске заштите.

VII

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-105/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

107

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 5. став 2. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2005. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 6/05), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА ЗА КАПИТАЛНА УЛАГАЊА**

I

Даје се сагласност Министарству финансија Републике Српске (организациони код 0918), на План утrophка средстава у износу од 107.600 КМ, за период 1. јануар - 31. март 2006. године, а за набавку рачунара, рачунарске опреме и клима-уређаја, са позиције 821300 - набавка опреме у наведеном износу.

II

За реализацију ове одлуке задужује се Министарство финансија - Сектор за Трезор.

III

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-88/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

108

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 5. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2005. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 6/05), Влада Републике Српске, на сједници од 13. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА ЗА КАПИТАЛНА УЛАГАЊА ЗА ЧЕТВРТИ
КВАРТАЛ 2005. ГОДИНЕ**

I

Даје се сагласност Републичкој управи цивилне заштите (буџетски код 1142001) на План утrophка средстава за капитална улагања за четврти квартал 2005. године, у износу од 80.247,00 КМ, за сљедеће набавке:

1. средства везе, рачунарску и додатну опрему31.821,80 КМ,
 2. аудио-визуелну опрему671,00 КМ,
 3. опрему за заштиту и спасавање са висине7.181,30 КМ,
 4. опрему за радиолошко-хемијско-биолошку заштиту10.328,90 КМ,
 5. сандуке за превоз НУС-а1.795,20 КМ,
 6. униформу за јединице ЦЗ28.448,80 КМ.
- Укупно:80.247,00 КМ.

Реализација ових набавки планира се на терет четвртог квартала 2005. године, а са конта 8213 - набавка опреме.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство управе и локалне самоуправе и Министарство финансија - Сектор за Трезор.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-81/06
13. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

109

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 5. став 2. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2005. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 6/05), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА ЗА КАПИТАЛНА УЛАГАЊА ЗА КАЗНЕНО-
ПОПРАВНЕ ЗАВОДЕ**

I

Даје се сагласност казнено-поправним заводима (код 1033) на План утrophка средстава за капитална улагања, у укупном износу од 144.500,00КМ, и то са позиција:

- 821300 - набавка опреме: опремање просторија, набавка рачунара и канцеларијског намјештаја, у износу од 35.400,00 КМ;
- 821600 - реконструкција и инвестиционо одржавање: реконструкција осуђеничких колектива, поправка мокрих чворова и електроинсталација, у износу од 109.100,00 КМ.

Реализација ове инвестиције и набавке, планира се на терет IV квартала, до 31. децембра 2005. године.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство правде и Министарство финансија - Сектор за Трезор.

III

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-79/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

110

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98) и члана 5. став 2. Закона о извршењу буџета Републике Српске за 2005. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 6/05), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА ЗА КАПИТАЛНА УЛАГАЊА ЗА
РЕПУБЛИЧКО ТУЖИЛАШТВО**

I

Даје се сагласност Републичком тужилаштву (код 1026) на План утrophка средстава за капитална улагања у укупном износу од 19.000,00 КМ, са позиције:

- 821300 - набавка опреме: набавка канцеларијског намјештаја и опремање просторија, у износу од 19.000,00 КМ.

Реализација набавки, планира се на терет средстава IV квартала 2005. године.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство правде и Министарство финансија - Сектор за Трезор.

III

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-74/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

111

На основу члана 53. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", број 75/04), члана 427. став 6. Закона о предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 24/98, 62/02, 66/02, 38/03 и 97/04) и члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

**О ПРОМЈЕНИ ОБЛИКА ОРГАНИЗОВАЊА ОСНОВНОГ
ДРЖАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА ЗА УГОСТИТЕЉСТВО
И ТУРИЗАМ "ВАЗДУШНА БАЊА"
СА п.о. НЕВЕСИЊЕ**

I

Овом одлуком врши се промјена облика организовања Основног државног предузећа за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" са п.о. Невесиње у друштво капитала - једночлано акционарско друштво (у даљем тексту: Друштво).

II

Друштво из претходног члана ће пословати под фирмом Акционарско друштво за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње.

Скраћени назив фирме је: "Ваздушна бања" а.д. Невесиње.

Сједиште Друштва је у Невесињу, Трг Благоја Паровића бр. 1.

III

Основни капитал Друштва је државни и износи 770.854 КМ.

Основни капитал Друштва подијељен је у 770.854 акције.

Све акције су обичне и гласе на име и имају номиналну вриједност 1 КМ.

Непокретну имовину Друштва чине грађевински објекти и земљиште:

- Хотел "Ваздушна бања" у Невесињу означено са к.ч. 572 (нови број) површине 1.662,50 м²;

- Кафе "Центар", земљиште означено са к.ч. 558 (нови број), површине 85 м²;

- Кафана "Вележ", земљиште означено са к.ч. 727 (нови број), површине 125 м²;

- Кафана "Пошта", земљиште означено са к.ч. 669 (нови број), површине 127 м².

- Млијечни ресторан (монтажни објекат), земљиште означено са к.ч. 1020 (нови број), површине 77 м².

IV

Дјелатности предузећа су како слиједи:

55.101 - Хотели и мотели, с рестораном;

55.212 - Планинарски домови и куће;

55.220 - Кампови и кампиралишта;

55.231 - Остали смјештај за боравак туриста;

55.234 - Остали смјештај, д.н;

55.300 - Ресторани;

55.401 - Барови;

55.510 - Кантине;

55.520 - Кетеринг;

15.810 - Производња хљеба, пецива, свјеже тјестенине и колача;

15.910 - Производња дестилованих алкохолних пића;

15.982 - Производња освјежавајућих пића;

50.101 - Трговина моторних возила на велико;

50.102 - Трговина моторних возила на мало;

50.301 - Трговина дијеловима и прибором за моторна возила на велико;

50.302 - Трговина дијеловима и прибором за моторна возила на мало;

50.401 - Трговина мотоциклима, њиховим дијеловима и прибором на велико;

50.402 - Трговина мотоциклима, њиховим дијеловима и прибором на мало;

50.500 - Трговина на мало моторним горивима и мазивима;

52.110 - Трговина на мало у неспецијализованим продавницама, претежно хране, пића и дувана;

52.120 - Остала трговина на мало у неспецијализованим продавницама;

52.210 - Трговина на мало воћем и поврћем;

52.220 - Трговина на мало месом и производима од меса;

52.230 - Трговина на мало рибом, љускарима и мекушцима;

52.240 - Трговина на мало хљебом, тјестенином, колачима и слаткишима;

52.250 - Трговина на мало алкохолним и другим пићима;

52.260 - Трговина на мало производима од дувана;

52.270 - Остала трговина на мало храном, пићима и дуваном у специјализованим продавницама;

52.330 - Трговина на мало козметичким и тоалетним препаратима;

52.410 - Трговина на мало текстилом;

52.420 - Трговина на мало одјећом;

52.430 - Трговина на мало обућом и предметима од коже;

52.441 - Трговина на мало намјештајем;

52.442 - Трговина на мало опремом за освјетљавање и предметима за домаћинство;

52.450 - Трговина на мало електричним апаратима за домаћинство, радио и телевизијским уређајима;

52.460 - Трговина мало металном робом, бојама и стаклом;

52.470 - Трговина на мало књигама, новинама и писаћим материјалом;

52.620 - Трговина на мало на тезгама и пијацама;

60.211 - Превоз путника у друмском саобраћају;

60.240 - Превоз робе у друмском саобраћају;

63.300 - Дјелатност туристичких агенција и туроператора; остале услуге туристима, д.н.;

63.400 - Дјелатност других посредника у саобраћају;

65.222 - Остало кредитно посредовање;

65.230 - Остало финансијско посредовање, д.н;

66.010 - Животно осигурање;

66.030 - Остало осигурање;

67.130 - Помоћне дјелатности у финансијском посредовању, д.н;

71.100 - Издајљивање аутомобила;

72.220 - Остале консултанске услуге и израда софтвера;

72.300 - Обрада података;

72.400 - Израда и управљање базама података;

74.120 - Рачуноводствени, књиговодствени и ревизиони послови; савјетодавни послови у вези с порезом;

74.850 - Секретарске и преводилачке дјелатности и послови спољнотрговинског промета у оквиру регистрованих дјелатности.

Друштво може без уписа у судски регистар да обавља и друге дјелатности које служе дјелатностима уписаним у регистар, а које се уобичајено обављају уз те дјелатности у мањем обиму или повремено.

V

Послове Скупштине Друштва обавља Влада Републике Српске.

VI

Друштво је правни сљедбеник Основног државног предузећа за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" са п.о. Невесиње.

VII

Скупштина Друштва ће именовати вршиоце дужности чланова Надзорног одбора до конституисања овог органа у складу са Законом о јавним предузећима, Законом о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске и одредбама Статута Друштва.

VIII

До именовања Управе Друштва привремени Надзорни одбор Друштва ће донијети одлуку о именовању вршиоца дужности директора Друштва.

IX

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-100/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

112

На основу члана 53. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", број 75/04), члана 427. став 6. Закона о предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 24/98, 62/02, 66/02, 38/03 и 97/04) и члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 22. децембра 2005. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ПРОМЈЕНИ ОБЛИКА ОРГАНИЗОВАЊА
ОДП "ГРАД" БИЈЕЉИНА

I

Овом одлуком врши се промјена облика организовања Основног јавног државног предузећа "Град" Бијељина у друштво капитала - једночлано акционарско друштво (у даљем тексту: Друштво).

II

Друштво из претходног члана ће пословати под фирмом Акционарско друштво "Град" Бијељина.

Скраћени назив фирме је: АД "Град" Бијељина.

Сједиште Друштва је у Бијељини, улица Милоша Црњанског број 10.

III

Основни капитал Друштва је државни и износи 1.753.800 КМ.

Основни капитал Друштва подијељен је на 1.753.800 акција.

Све акције су обичне и гласе на име и имају номиналну вриједност 1 КМ.

IV

Друштво обавља следеће дјелатности:

- 45.110 - Рушење и разбијање објеката, земљани радови;
- 45.220 - Постављање кровних конструкција и покривање кровова;
- 45.230 - Изградња саобраћајница, аеродромских pista и спортских терена;
- 45.310 - Постављање електричних инсталација и опреме;
- 45.320 - Изолациони радови;
- 45.330 - Постављање цијевних инсталација;
- 45.340 - Остали инсталациони радови;
- 63.120 - Складиште и стоваришта;
- 63.214 - Услуге у друмском саобраћају (одржавање и управљање паркиралиштима);
- 70.110 - Стварање нових некретнина за продају;
- 70.120 - Куповина и продаја некретнина за сопствени рачун;
- 70.200 - Изнајмљивање некретнина за сопствени рачун;
- 70.320 - Управљање некретнинама преко посредника;
- 74.200 - Архитектонске и инжењерске дјелатности и техничко савјетовање;
- 74.401 - Приређивање сајмова;
- 74.402 - Остале услуге рекламе и пропаганде;

92.330 - Вашарске дјелатности и дјелатности забавних паркова;

92.340 - Остале забавне дјелатности;

93.050 - Остале услужне дјелатности н.д.

V

Послове Скупштине Друштва обавља Влада Републике Српске.

VI

Друштво је правни сљедбеник Основног јавног државног предузећа "Град" Бијељина.

VII

Скупштина Друштва ће именовати вршиоце дужности чланова Надзорног одбора, односно привременог Надзорног одбора, до конституисања Надзорног одбора након спроведеног јавног конкурса у складу са Законом о јавним предузећима, Законом о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске и одредбама Статута Друштва.

VIII

До именовања Надзорног одбора Друштва привременог Надзорног одбор Друштва ће доносити потребне одлуке Друштва.

IX

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-76/06
22. децембра 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

113

На основу члана 7. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), а у вези са чл. 30. и 31. Статута Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње и члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

О УТВРЂИВАЊУ КРИТЕРИЈУМА ЗА ИЗБОР
И ИМЕНОВАЊЕ ЧЛАНОВА НАДЗОРНОГ ОДБОРА
АКЦИОНАРСКОГ ДРУШТВА ЗА УГОСТИТЕЉСТВО
И ТУРИЗАМ "ВАЗДУШНА БАЊА" НЕВЕСИЊЕ

I

Овом одлуком ближе се утврђују услови и критеријуми за избор и именовање чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње.

Под критеријумима за избор чланова Надзорног одбора из претходног става сматрају се општи и посебни услови утврђени овом одлуком.

II

Кандидати за функцију из тачке I ове одлуке, морају испуњавати следеће услове.

Општи услови:

- да су држављани Републике Српске или Босне и Херцеговине;
- да су старији од 18 година;
- да нису отпуштени из државне службе на основу дисциплинске мјере, на било којем нивоу власти у Босни и Херцеговини или ентитетима, у периоду од три године прије дана објављивања конкурса;
- да нису осуђивани за кривично дјело, привредни преступ или прекршај за повреду прописа о привредном

или финансијском пословању који их чини неподобним за обављање дужности у наведеном органу;

- да се против њих не води кривични поступак;
- да се на њих не односи члан IX став 1. Устава БиХ;
- да нису на функцији у политичкој странци или чланови органа законодавне, извршне или судске власти.

Посебни услови:

- висока стручна спрема (VII степен), економског или правног смјера,
- најмање пет година радног искуства у струци.

III

Чланове Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње именује, на приједлог комисије за избор, Влада Републике Српске.

IV

Комисију за избор именује Влада Републике Српске, у складу са Законом и овом одлуком.

Комисија за избор се састоји од пет (5) чланова, и то три (3) из реда државних службеника које именује Влада Републике Српске на приједлог ресорног министарства и два (2) из реда лица која познају области од интереса за пословање Друштва.

У комисију за избор именују се лица која посједују стручну спрему и стручно знање на истом или вишем нивоу од нивоа за који се спроводи поступак, те лица која познају одредбе Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске.

V

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-101/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

114

На основу члана 8. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), а у вези са чланом 31. Статута Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње и члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

О РАСПИСИВАЊУ ЈАВНОГ КОНКУРСА ЗА ИЗБОР И ИМЕНОВАЊЕ ЧЛАНОВА НАДЗОРНОГ ОДБОРА АКЦИОНАРСКОГ ДРУШТВА ЗА УГОСТИТЕЉСТВО И ТУРИЗАМ "ВАЗДУШНА БАЊА" НЕВЕСИЊЕ

I

Расписује се Јавни конкурс за избор и именовање чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње.

II

Општи и посебни услови и критеријуми за избор и именовање из тачке I прописани су Одлуком Владе Републике Српске о утврђивању критеријума за избор и именовање чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње.

У Надзорни одбор Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње Влада Републике Српске ће именовати три (3) члана.

III

Јавни конкурс из тачке I објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске" и дневном листу "Глас Српске".

Јавни конкурс остаје отворен петнаест (15) дана од дана последњег објављивања у гласилу из претходног става.

IV

Поступак избора, укључујући преглед пријава приспјелих на конкурс и предлагање ранг-листе кандидата, у складу са утврђеним критеријумима, извршиће комисија за избор чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње.

V

За спровођење ове одлуке задужује се Министарство трговине и туризма у Влади Републике Српске.

VI

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-102/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

115

На основу члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

ОДЛУКУ

О ИЗМЈЕНИ И ДОПУНИ ОДЛУКЕ О ДОДЈЕЛИ СРЕДСТАВА ЗА СУФИНАНСИРАЊЕ ЕЛЕКТРИЧНЕ ЕНЕРГИЈЕ, БРОЈ: 02/1-020-1637/05, ОД 22. ДЕЦЕМБРА 2005. ГОДИНЕ

I

У Одлуци број: 02/1-020-1637/05, од 22. децембра 2005. године, о додјели средстава за суфинансирање електричне енергије, у тачки I износ од: "540.000,00 КМ", замјењује се износом: "610.000,00 КМ". У истој тачки, иза подтачке 25. додаје се подтачка 26., која гласи:

"26. "Претис" а.д. Пале70.000 КМ".

II

Ова одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-89/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

116

На основу члана 112. став 1. Закона о административној служби у управи Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 16/02, 62/02 и 38/03) и члана 26. став 1. тачка 1. Закона о здравственој исправности животних намирница и предмета опште употребе ("Службени лист СФРЈ", број 53/91), министар здравља и социјалне заштите доноси

НАРЕДБУ

О ПРИВРЕМЕНОЈ ЗАБРАНИ ПРОМЕТА ВОЊНИХ СОКОВА И ОСВЈЕЖАВАЈУЋИХ БЕЗАЛКОХОЛНИХ ПИЋА ПРОИЗВОЂАЧА "PHANNER"

I

Забрањује се промет воњних сокова и освјежавајућих безалкохолних пића произвођача "Phanner" из Аустрије.

II

Ова наредба ступа на снагу даном доношења и остаје на снази док се лабораторијским испитивањем не утврди здравствена исправност наведених производа.

III

Ова наредба ће се објавити у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04-510-16/06
18. јануара 2006. године
Бања Лука

Министар,
Др **Иво Комљеновић**, с.р.

117

На основу члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), разматрајући Приједлог за утврђивање јавног интереса за изградњу хидроелектрана на ријеци Угар, Влада Републике Српске на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ**О ПОСТОЈАЊУ ЈАВНОГ ИНТЕРЕСА**

1. Утврђује се постојање јавног интереса за изградњу хидроелектрана на ријеци Угар, и то:

- ХЕ Врлетна Коса снаге 25,5 MW и
- ХЕ Угар ушће снаге 15,5 MW.

2. С обзиром на то да је Угар гранична ријека са Федерацијом БиХ, задужује се Министарство привреде, енергетике и развоја Републике Српске да са надлежним органом Федерације Босне и Херцеговине усагласи услове и облик додјеле концесије и усаглашени приједлог достави надлежним органима на даље поступање, у складу са Законом о концесијама Босне и Херцеговине.

3. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-97/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

118

На основу члана 9. став 2. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), члана 31. Статута Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ**О ИМЕНОВАЊУ КОМИСИЈЕ ЗА ИЗБОР ЧЛАНОВА НАДЗОРНОГ ОДБОРА АКЦИОНАРСКОГ ДРУШТВА ЗА УГОСТИТЕЉСТВО И ТУРИЗАМ "ВАЗДУШНА БАЊА" НЕВЕСИЊЕ**

1. Именује се Комисија за избор чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње, у саставу:

- 1) Бране Милошевић,
- 2) Брацо Вранчић,
- 3) Нада Појатар,
- 4) Миленко Авдаловић и
- 5) Драган Граховац.

2. Комисија за избор ће радити у складу са Одлуком о утврђивању услова, стандарда и критеријума за избор чланова Надзорног одбора, расписаним Јавним конкур-

сом, одредбама Закона о јавним предузећима и Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске.

3. Задатак Комисије за избор је да размотри пријаве приспјеле на конкурсе, сачини листу са ужим избором кандидата који испуњавају критеријуме за именовање, по потреби, прикупи додатне информације о кандидатима, обави интервјуе и, након тога, предложи ранг листу са најбољим кандидатима Влади Републике Српске на разматрање и одлучивање.

4. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-104/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

119

На основу члана 5. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", број 75/04), члана 4. став 2. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), а у вези са чланом 91. Статута Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње, и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ**О ИМЕНОВАЊУ ВД ЧЛАНОВА НАДЗОРНОГ ОДБОРА АКЦИОНАРСКОГ ДРУШТВА ЗА УГОСТИТЕЉСТВО И ТУРИЗАМ "ВАЗДУШНА БАЊА" НЕВЕСИЊЕ**

1. Именују се в.д. чланови Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње, у саставу:

- 1) Обрад Будовић,
- 2) Неђо Рашовић,
- 3) Славица Буха,
- 4) Нина Кешел,
- 5) Радослав Радуловић.

2. Именовање из тачке 1. овог рјешења врши се на период до именовања чланова Надзорног одбора у складу са Законом о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске и Статутом Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње.

3. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-103/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

120

На основу члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 19. јануара 2006. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ**О ИМЕНОВАЊУ ПРЕДСТАВНИКА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ У РАДНУ ГРУПУ ЗА ИЗРАДУ ОКВИРНОГ ЗАКОНА О ЗАШТИТИ И СПАСАВАЊУ ЉУДИ И МАТЕРИЈАЛНИХ ДОБАРА У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ**

1. У Радну групу за израду Оквирног закона о заштити и спасавању људи и материјалних добара у Босни и Херцеговини именује се г. Драган Тупајић, директор Републичке управе цивилне заштите.

2. Представник Републике Српске, из тачке 1. овог рјешења, дужан је да се у свом раду придржава Кодекса понашања за представнике Републике Српске у заједничким органима и радним тијелима на нивоу Босне и Херцеговине, као и Мишљења Владе Републике Српске, број: 02/1-020-687/05, од 31. маја 2005. године, на Иницијативу Министарства безбједности Босне и Херцеговине за доношење Закона о цивилној заштити на нивоу Босне и Херцеговине.

3. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-73/06
19. јануара 2006. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

На основу члана 4. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 25/03) и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске, ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 22. децембра 2005. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗМЈЕНАМА РЈЕШЕЊА О ИМЕНОВАЊУ ПРЕДСТАВНИКА ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА И ФОНДА ЗА РЕСТИТУЦИЈУ У СКУПШТИНИ ДРУШТВА КАПИТАЛА "ВОДОВОД И КАНАЛИЗАЦИЈА" АД, БИЈЕЉИНА

1. У Рјешењу број: 02/1-020-355/05, од 17. марта 2005. године, о именовању представника државног капитала и Фонда за реституцију у Скупштини друштва капитала "Водовод и канализација" а.д. Бијељина, умјесто Душка Радусиновића, именује се Драгиша Марјановић, дипл. инж. грађевинарства.

2. Именовани је дужан да ради и поступа у интересу заштите државног капитала с пажњом доброг привредника, а на основу упутства Владе и Упутства и смјерница о начину поступања представника државног капитала ("Службени гласник Републике Српске", број 110/04), те упутства надлежног ресорног министарства у складу са позитивним законским прописима.

3. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-82/06
22. децембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

Високи представник за БиХ

Користећи се овлашћењима која су Високом представнику дата у члану V Анекса 10. (Споразум о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења горе наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II 1. (д) истог Споразума према којем Високи представник "помаже, када оцијени да је то неопходно, у рјешавању свих проблема који се појаве у вези са имплементацијом цивилног дијела Мировног уговора";

Позивајући се на став XI.2 Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Вијеће за имплементацију мира поздравило намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у вези са тумачењем Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора, како би помогао у изнајлажењу рјешења за проблеме у складу са горе наведеним "доношењем обавезујућих одлука, када оцијени да је то неопходно", о одређеним питањима, укључујући и (према тачки (ц) става XI.2) "мјере којима се обезбјеђује имплементација

Мировног споразума на цијелој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета";

Констатујући да је Савјет за имплементацију мира у својој Декларацији донесеној у Бриселу 24. маја 2000. године, у контексту наглашавања кључних економских реформи потребних за стварање јединственог економског простора и омогућавање раста приватног сектора, између осталог, позвао органе власти Босне и Херцеговине да утврде и успоставе адекватне домаће изворе финансирања за државни буџет, те даље апеловао на органе власти Босне и Херцеговине да наставе са свеобухватним реформама система опорезивања и царина;

Узимајући у обзир коминике који је на нивоу политичких директора донио Управни одбор Савјета за имплементацију мира 21. новембра 2002. године, у којем се Босна и Херцеговина позива да хитно усвоји економске реформе укључујући: "уједињење царинског система како би се зауставило дуплирање послова и проневијера", те "увођење ПДВ-а на државном нивоу како би се поједноставио и учинио ефикаснијим систем опорезивања, те помогло у смањењу целокупних пореских обавеза";

Узимајући у обзир такође Декларацију Управног одбора Савјета за имплементацију мира донесену 30. јануара 2003. године, којом је, у вези са процесом економских реформи, објављено да увођење јединствене царинске управе и ПДВ-а на државном нивоу представљају суштински дио овог процеса реформи;

Имајући на уму писмо комесара за спољне односе Европске уније, г. Кристофера Патена, од 21. јануара 2003. године, у којем се недвосмисленим ријечима изјављује да ће Европска унија да инсистира на успостављању јединствене царинске управе и увођењу ПДВ-а на државном нивоу прије него што буде разматрала захтјев Босне и Херцеговине у процесу стабилизације и придруживања;

Имајући на уму заједничку изјаву министара иностраних послова Европске уније са састанка Савјета Европске уније за опште послове и спољне односе, одржаног 27. јануара 2003. године, у којој се апелује на органе власти Босне и Херцеговине: "... да убрзано наставе са спровођењем реформи неопходних за напредак у процесу стабилизације и придруживања, укључујући успостављање јединственог система царина и ПДВ-а на државном нивоу";

Имајући на уму да је спровођење Закона о порезу на додату вриједност ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 9/05 и 35/05) започело 1. јануара 2006. године, те да је зато постојање одговарајуће управе кључна компонента за осигурање правилне примјене ПДВ-а, и да, нарочито у почетној фази примјене, могу бити потребне брзе реакције и дјеловање Управног одбора Управе за индиректно опорезивање;

Узимајући у обзир такође члан 28. Закона о систему индиректног опорезивања у Босни и Херцеговини, у којем се предвиђа могућност именовања додатног члана Управног одбора који би обављао функцију предсједника овог одбора и у којем се захтијева од наведеног лица да поседује стручност у одговарајућој области те да је показало високе стандарде поштености и савјесности у обављању свог посла;

Констатујући надаље да је у протеклим годинама остварен значајан напредак у реформи индиректног опорезивања под предједавањем г. Џолија Диксона као првог предједавајућег Управног одбора система за индиректно опорезивање и да је сада од кључне важности да се правилно спроведе прва фаза увођења ПДВ-а;

Позивајући се на ранију одлуку Високог представника бр. 177/04 ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 3/04 од 19. фебруара 2004. године), према којој је г. Диксон именован за првог предједавајућег Управног одбора система за директно опорезивање на први мандат у трајању годину дана, и Одлуку високог представника број 332/05 ("Службени гласник Босне и Херцеговине",

број 3/04 од 21. фебруара 2005. године), према којој је први мандат господина Диксона продужен за још једну годину до 14. јануара 2006. године;

Свјестан потребе да се обезбиједи континуирано руковођење Управом за индиректно опорезивање правовременим именовањем предсједавајућег Управног одбора система за индиректно опорезивање;

Имајући на уму свеукупност горе наведених питања и на основу члана 2. Одлуке Високог представника број 177/04 од 14. јануара 2004. године, Високи представник доноси слjedeћу:

ОДЛУКУ

О ПРОДУЖЕЊУ МАНДАТА ПРВОГ ПРЕДСЈЕДАВАЈУЋЕГ УПРАВНОГ ОДБОРА ЗА ИНДИРЕКТНО ОПОРЕЗИВАЊЕ

Члан 1.

Овом одлуком утврђује се продужење мандата г. Цолија Диксона на функцији првог предсједавајућег Управног одбора система за индиректно опорезивање (у даљем тексту: предсједавајући), предвиђеној према члану 28. став 1. Закона о систему индиректног опорезивања у Босни и Херцеговини ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 44/03 и 52/04) до 31. марта 2006. године, укључујући и тај датум.

Члан 2.

Господин Цоли Диксон ће наставити да обавља функцију предсједавајућег под истим условима који су утврђени у Одлуци Високог представника број 177/04 о именовању првог предсједавајућег Управног одбора система за индиректно опорезивање.

Члан 3.

Ова одлука ступа на снагу одмах и одмах се објављује у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 394/05
13. јануара 2006. године
Сарајево

Високи представник,
Педи Епдаун, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 1137/04, рјешавајући апелацију Мајде Салихбашић, на основу члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 60/05), у саставу:

- Мато Тадић, предсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Хатица Хациосмановић, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија и
- Јово Росић, судија,

на сједници одржаној 20. децембра 2005. године, донио је

ОДЛУКУ

О МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Мајде Салихбашић, поднесена против Рјешења Окружног суда у Добоју број Гж-497/04 од 22. октобра 2004. године и Рјешења Основног суда у Добоју број И-88/04 од 23. августа 2004. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Мајда Салихбашић (у даљем тексту: апеланткиња) из Добоја, коју заступа Зијад Мехмедагић, адвокат из Добоја, поднјела је 27. децембра 2004. године апелацију Уставном суду

Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против Рјешења Окружног суда у Добоју (у даљем тексту: Окружни суд) број Гж-497/04 од 22. октобра 2004. године и Рјешења Основног суда у Добоју (у даљем тексту: Основни суд) број I-88/04 од 23. августа 2004. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 21. ст. 1. и 2. тада важећег Пословника Уставног суда од Окружног суда, Основног суда и Републичког јавног правобранилаштва Републике Српске (у даљем тексту: Правобранилаштво) као учесника у поступку затражено је 10. фебруара 2005. године да доставе одговор на апелацију.

3. Окружни суд је одговор доставио 24. фебруара 2005. године, Основни суд 25. фебруара 2005. године, а Правобранилаштво 3. марта 2005. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори Окружног суда, Основног суда и Правобранилаштва достављени су апеланткињинум пуномоћнику 23. новембра 2005. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета, које произилазе из апеланткињиних навода и докумената предочених Уставном суду, могу да се сумирају на следећи начин.

6. Основни суд је Пресудом број РС-65/00 од 29. марта 2001. године, која је постала правоснажна 18. маја 2001. године, усвојио апеланткињин тужбени захтјев тако што је утврдио да јој није престао радни однос код Министарства унутрашњих послова Републике Српске Бања Лука, Центар јавне безбједности Добој (у даљем тексту: тужени) и обавезао туженог да апеланткињу врати на посао и успостави јој сва права из радног односа.

7. Апеланткиња је, у својству тражиоца извршења, 16. априла 2004. године код Основног суда покренула извршни поступак против туженог као извршеника ради успоставе права из радног односа и уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

8. Основни суд је Рјешењем број I-88/04 од 28. априла 2004. године усвојио апеланткињин предлог и одредио извршење. Против овог рјешења извршеник је уложио приговор, истичући да је апеланткињу, по правоснажности пресуде, вратио на посао и успоставио јој права из радног односа од дана повратка на посао, 1. јула 2001. године. Извршеник је у приговору истакао да је уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, коју потражује апеланткиња, произвољна и није заснована на правоснажној одлуци, јер апеланткињин захтјев, у својству тражиоца извршења, није сагласан с изреком правоснажне одлуке из парничног поступка. Сходно тој одлуци, утврђено је да апеланткињи код туженог није престао радни однос и успостављена је обавеза туженог да апеланткињу врати на посао и успостави јој сва права из радног односа, што је тужени и учинио. Правоснажном судском одлуком, како је истакао тужени, није успостављена обавеза са ретроактивним дејством.

9. Основни суд је Рјешењем број I-88/04 од 23. августа 2004. године, које је потврђено Рјешењем Окружног суда број Гж-497/04 од 22. октобра 2004. године, усвојио извршеников приговор, обуставио у цијелости извршење дозвољено Рјешењем о извршењу број I-88/04 од 28. априла 2004. године и укинуо све спроведене извршне радње. У образложењу ове одлуке суд је истакао да предлог за извршење није идентичан и не одговара изреци извршне одлуке на основу које се тражи извршење.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

10. Апеланткиња сматра су јој оспореним рјешењима судова повријеђени право на правично суђење из члана III/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), те право на недискриминацију из члана III/4. Устава Босне и Херцеговине и члана 14. Европске конвенције.

11. Повреду наведених права апеланткиња види у чињеници што је повратак на посао остварила након дугогодишњег судског поступка и што је суд у извршном поступку, поводом извршења дијела пресуде који се односи на права из радног односа, конкретно уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, могао логички да закључи да се захтјев односи на период од 1992. до 2001. године, иако то у правоснажној пресуди из парничног поступка не стоји. Сматра да је суд логичким тумачењем права могао да закључи да тражена права треба да се успоставе од дана кад су јој незаконито одузета, дакле 1992. године, а не од дана повратка на посао.

12. Предложила је да се апелација усвоји, укине Рјешење Окружног суда број Гж-497/04 од 22. октобра 2004. године и суду наложи извршење правоснажне и извршне Пресуде Основног суда број РС-65/00 од 29. марта 2001. године.

б) Одговор на апелацију

13. Окружни суд је у одговору на апелацију истакао да рјешењима донесеним у извршном поступку није дошло до нарушавања уставних права на правичан поступак из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. Европске конвенције, нити је наведеним рјешењима апеланткиња дискриминисана, односно није јој повријеђено право из члана II/4. Устава Босне и Херцеговине и члана 14. Европске конвенције.

14. Основни суд је у свом одговору истакао да извршном Одлуком број РС-65/00 од 29. марта 2001. године апеланткиња није признато право уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1. маја 1992. године до 1. јула 2001. године, због чега извршни суд није могао да дозволи предложено извршење. Навео је да јој ово право није признато ни Пресудом Окружног суда број Гж-178/01 од 18. маја 2001. године, на основу које апеланткиња тражи принудно извршење. Због наведеног, сматра да нису повријеђена апеланткињина права на правично суђење и право на недискриминацију.

15. Правобранилаштво, као законски заступник туженог, у свом одговору изнијело је да апеланткињин захтјев истакнут у извршном поступку није заснован на правоснажној судској пресуди, јер таква обавеза није ни утврђена. Сматра да потраживање које је наведено у поступку извршења није сагласно са пресудом на основу које се тражи. Предложено је да се апелација одбије.

V - Релевантни прописи

16. Закон о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", број 59/03)

"Члан 21. став 1.

(1) У извршном поступку на одговарајући начин се примјењују одредбе Закона о парничном поступку, ако овим или другим законом није другачије одређено.

Члан 36. став 1.

(1) Предлог за извршење мора да садржава захтјев за извршење у ком ће бити назначена извршна или вјеродостојна исправа на основу које се тражи извршење, тражилац извршења или извршеник, потраживање чије се остварење тражи, средство којим извршење треба да се спроведе, предмет извршења ако је познат, као и друге податке који су потребни за спровођење извршења.

Члан 39. став 1.

(1) У рјешењу о извршењу морају да буду назначени извршна, односно вјеродостојна исправа на основу које се извршење одређује, тражилац извршења и извршеник, потраживање које се остварује, средство и предмет извршења, те други подаци потребни за провођење извршења.

Члан 49.

(1) Рјешење о приговору доноси судија.

(2) Рјешењем се приговор усваја, одбија или се одбацује као неблагоприятан, непотпун или недозвољен.

(3) Ако усвоји приговор, суд ће, према околностима случаја, обуставити извршење у цијелости или дјелимично и укинути спроведене радње."

VI - Допустивост

17. У складу са чланом VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

18. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући по закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

19. У конкретном случају, предмет оспоравања апелацијом је Рјешење Окружног суда број Гж-497/04 од 22. октобра 2004. године, против ког нема других дјелотворних правних лијекова могућих по закону. Даље, оспорену одлуку апеланткиња је примила 28. октобра 2004. године, а апелација је поднесена 27. децембра 2004. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. На крају, апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (prima facie) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

20. Имајући у виду одредбе члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритрум

21. Апеланткиња оспорава наведена рјешења, тврдећи да су јој тим рјешењима повријеђена права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, те право на недискриминацију из члана II/4. Устава Босне и Херцеговине и члана 14. Европске конвенције.

Право на правично суђење

22. Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине, у релевантном дијелу, гласи:

"Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком."

Члан 6. став 1. Европске конвенције, у релевантном дијелу, гласи:

"1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. (...)"

23. Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6. став 1. Европске конвенције гарантују свакоме праву на правичан поступак код одређивања грађанских права и обавеза. Ово право се не односи на све поступке у којима је неко лице страна, него се ограничава само на оне који се односе на грађанска права и обавезе. Појам грађанских права и обавеза је аутономан и одређује се на основу посебних чињеница у сваком предмету (види Европски суд за људска права, Ringeisen против Аустрије, пресуда од 16. јула 1971. године, ст. 71. и 94. и Konig против Савезне Републике Њемачке, пресуда од 28. јуна 1978. године, став 88). Кључна ствар код одређивања да ли је члан 6. став 1. Европске конвенције примјенљив или не је да ли је исход поступка одлучујући за приватна права и обавезе (види Европски суд за људска права, X. против Француске, пресуда од 24. октобра 1989. године, став 47.).

24. У извршном поступку се нужно не одређују грађанска права и обавезе. Међутим, право на извршење правоснажних и извршних пресуда чини саставни дио права на правично суђење. Постоји изграђена пракса Уставног суда о томе да неизвршавање правоснажних судских одлука представља повреду права на правично суђење (види Одлуку Уставног суда број АП 288/03 од 17. децембра 2004. године).

25. У конкретном случају вођен је извршни поступак пред надлежним судом и донесена коначна одлука којом је извршни поступак обустављен и укинуте све спроведене извршне радње. Апеланткиња повреду права на правично суђење види у погрешно утврђеном чињеничном стању, погрешно примјени материјалног права и погрешно изведеним закључцима суда, који је логичким тумачењем права могао да изведе закључак да тражена права из радног односа треба да се успоставе од дана кад су јој незаконито одузета, дакле 1992. године, а не од дана повратка на посао.

26. Извршење правоснажне и извршне пресуде од одлучне је важности за остваривање апеланткињиног права из радног односа, које је грађанско право. Зато, Уставни суд сматра да је члан 6. став 1. Европске конвенције примјенљив, те ће испитати да ли је доношењем оспораваних рјешења повријеђено апеланткињино уставно право на правично суђење.

27. У конкретном случају, спорно питање је да ли се апеланткињи у извршној исправи права из радног односа призната ретроактивно или од тренутка повратка на посао.

28. Уставни суд није надлежан да врши провјеру утврђених чињеница и начина на који су редовни судови протумачили позитивно-правне прописе, сем у случајевима у којима одлуке тих судова крше уставна права. То ће бити случај када одлука редовног суда не укључује или погрешно примјењује уставно право, када је примјена позитивно-правних прописа била очигледно произвољна, када је релевантни закон сам по себи неуставан или када је дошло до повреде основних процесних права, као што су право на правичан поступак, право на приступ суду, право на дјелотворан правни лијек и у другим случајевима (види Одлуку Уставног суда број У 39/01 "Службени гласник Босне и Херцеговине", број 25/02). Иако се Уставни суд неће

упуштати у испитивање утврђеног чињеничног стања или оцјену начина на који су тумачили закон редовни судови, ипак ће испитати да ли примјена релевантних законских одређби крши апеланткињино право на правичан поступак, гарантован Уставом Босне и Херцеговине и Европском конвенцијом.

29. Апеланткињино грађанско право на рад и признање права из радног односа утврђено је правоснажном судском одлуком у парничном поступку, на основу захтјева ког је сама поставила. Суд у парничном поступку одлуку доноси у границама постављеног захтјева, а њиме је тражено да се утврди да апеланткињи код туженог није престао радни однос и успостављена је обавеза за туженог да апеланткињу врати на посао и успостави јој сва права из радног односа. Апеланткиња свој захтјев није одредила тако да је тачно одредила која права захтјева и од ког датума, већ је истакла да јој се признају сва права из радног односа не наводећи од када. Тек је у извршном поступку дефинисала обим тих права, уз захтјев да јој се ретроактивно признају, почев од 1992. године до повратка на посао, сматрајући да је то суд могао и сам да закључи, ширим тумачењем права. Суд је у поступку извршења, међутим, утврдио да предлог за извршење није идентичан с извршним насловом, због чега је укинуо до тад спроведене извршне радње и поступак обуставио, налазећи да предлог за извршење не испуњава критеријуме из члана 36. став 1. и члана 39. став 1. Закона о извршном поступку.

30. Уставни суд сматра да из образложења оспорених рјешења може да се закључи да садрже све разлоге које је суд сматрао потребним и битним да би могао да донесе одлуку. Уставни суд је утврдио да у поступањима суда није дошло до злоупотребе или произвољне примјене материјалног права, нити да су постојали други елементи који би указивали да је поступак био неправичан. Напротив, судови су своје одлуке засновали на позитивно-правним прописима који су били на снази у вријеме када су донесена оспоравана рјешења. Тумачење тих прописа, сходно мишљењу Уставног суда, не може да се сматра произвољним и не представља кршење апеланткињиних уставних права.

31. Уставни суд закључује да у конкретном случају није дошло до повреде члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Недискриминација

32. Члан II/4. Устава Босне и Херцеговине гласи:

“Уживање права и слобода, предвиђених у овом члану или у међународним споразумима наведеним у Анексу I овог Устава, обезбијењено је свим лицима у Босни и Херцеговини без дискриминације по било којој основи као што је пол, раса, боја, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално и социјално поријекло или повезаност са националном мањином, имовина, рођење или други статус.”

Члан 14. Европске конвенције гласи:

“Уживање права и слобода предвиђених овом конвенцијом обезбијењује се без дискриминације по било којој основи, као што су пол, раса, боја коже, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално или социјално поријекло, веза са неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус”.

33. Уставни суд, прије свега, мора да утврди да ли се према апеланткињи поступао различито од других у истој или сличној ситуацији. Свако различито поступање се сматра дискриминаторским уколико нема разумно и објективно оправдање, односно уколико не сљедећи законити циљ или ако нема разумног односа пропорционалности између употребљених средстава и циља који се жели постићи.

34. Апеланткиња није у апелацији навела нити једну чињеницу, нити доказ на основу којег би се могао извести закључак о постојању дискриминације. Зато, Уставни суд је наводе о кршењу права на забрану дискриминације оцијенио паушалним.

35. Сходно наведеном, Уставни суд закључује да нема кршења права из члана II/4. Устава Босне и Херцеговине и члана 14. Европске конвенције.

VIII - Закључак

36. Уставни суд сматра да из образложења оспорених рјешења може да се закључи да садрже све разлоге које је суд сматрао потребним и битним да би могао да донесе одлуку. Уставни суд је утврдио да у поступањима суда није дошло до злоупотребе или произвољне примјене материјалног права, нити да су постојали други елементи који би указивали да је поступак био неправичан. Напротив, судови су своје одлуке засновали на позитивно-правним прописима који су били на снази у вријеме

када су донесена оспоравана рјешења. Тумачење тих прописа, сходно мишљењу Уставног суда, не може да се сматра произвољним и не представља кршење апеланткињиних уставних права.

37. На основу члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву одлуке.

38. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Мато Тадић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 91/05, рјешавајући апелацију ДОО “Три ливаде” и Миленка Лолића, на основу члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине (“Службени гласник Босне и Херцеговине”, број 60/05), у саставу:

- Мато Тадић, предсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Хатица Хаџиосмановић, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија и
- Јово Росић, судија,

на сједници одржаној 20. децембра 2005. године, донио је

ОДЛУКУ

О МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација ДОО “Три ливаде” и Миленка Лолића поднесена против Рјешења Окружног суда у Бањој Луци број ПЖП-241/04 од 22. новембра 2004. године и Рјешења Суда за прекршаје Бања Лука број П-Х-7803/03 од 19. децембра 2003. године.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. ДОО “Три ливаде” и Миленко Лолић (у даљем тексту: апеланти), које заступа Дане Кончар, адвокат из Бање Луке, поднели су 18. јануара 2005. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) апелацију против Рјешења Окружног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Окружни суд) број ПЖП-241/04 од 22. новембра 2004. године и Рјешења Општинског суда за прекршаје Бања Лука (у даљем тексту: Општински суд) број П-Х-7803/03 од 19. децембра 2003. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 21. став 1. тада важећег Пословника Уставног суда, од Окружног суда и Општинског суда затражено је 27. јануара и 3. јуна 2005. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Окружни суд је 7. фебруара 2005. године доставио одговор на апелацију, а Општински суд 29. августа 2005. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори су 31. октобра 2005. године достављени апелантима.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из навода апеланата и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на сљедећи начин.

6. Апеланти су Рјешењем Општинског суда број П-Х-7803/03 од 19. децембра 2003. године проглашени кривим за прекршај из члана 15. став 6. и члана 8. Закона о трговини зато што су из велепродаје продавали робу крајњим потрошачима за готов новац у износу од 344.402,00 КМ, а такав вид трговине није евидентиран у одговарајућем обрасцу трговачке књиге за трговину на мало, те што су трговачку књигу за трговину на велико водили нетачно с обзиром на то да у њу није књижена реализација робе, односно издавани рачуни којима би се документовао утврђени мањак робе на залихи, чија је вриједност 13.206,86 КМ. За учињене прекршаје ДОО “Три ливаде”, као правно лице, кажњено је јединственом новчаном казном од 8.000 КМ, а Миленко Лолић, као одговорно лице, јединственом новчаном казном од 800 КМ.

7. Рјешењем Окружног суда број ПЖП-241/04 од 22. новембра 2004. године жалба апеланата је одбијена као неоснована и првостепено рјешење потврђено. У образложењу Рјешења Окружни суд је навео да је Општински суд правилно поступио и

апеланте прогласио кривим и изрекао повчане казне, о чему је дао довољно увјерљиве разлоге које је прихватио и овај суд. Тврђњу апеланата да је записник о инспекцијском прегледу нечитак и неразумљив Окружни суд није прихватио, јер је утврдио да су апеланти записник о инспекцијском прегледу потписали без примједбе. Суд је одбио захтјев апеланата да се саслушају лице које је водило спорне евиденције и вјештак економске струке, јер је оцијенио да се спровођењем тих доказа чињенично стање не би битно измјенило.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

8. Апеланти наводе да им је оспореним рјешењима повријеђено право на правично суђење и право на имовину из члана II/3.е) и к) Устава Босне и Херцеговине, члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Повреду права на правичан поступак апеланти виде у томе што суд у доказном поступку није извео доказе које су они предложили, саслушање лица које је водило пословне књиге и сталног судског вјештака економске струке. Такође су навели да образложење оспорених рјешења не садржи ваљане разлоге, као ни разлоге у погледу заснованости примјене законских одредаби из члана 220. став 1. Закона о прекршајима. Апеланти нису навели због чега сматрају да им је повријеђено право на имовину.

б) Одговор на апелацију

9. У одговору на апелацију Окружни суд је навео да одлуком тог суда нису повријеђена уставна права апеланата. Суд даље наводи да је апелантима омогућено да се изјасне о наводима оптужбе и да изнесу своју одбрану у смислу члана 6. став 3. Европске конвенције. Такође, није повријеђено ни право апеланата на имовину, јер апеланти могу да обављају одговарајућу дјелатност уколико за то испуњавају законске услове уз обавезу да се придржавају закона који регулишу испуњавање фискалних обавеза према држави.

10. У одговору на апелацију Општински суд је навео да остаје при наводима из свог рјешења, те да сматра да у поступку доношења оспореног рјешења није повријеђено материјално право. У току поступка нису повријеђене одредбе члана 6. Европске конвенције, поштован је принцип равноправности странака у поступку, који је спроведен у разумном року, а апелантима је омогућено да изнесу своју одбрану.

V - Релевантни прописи

11. Закон о прекршајима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94, 16/95, 21/96 и 40/98)

Члан 73.

"Суд који води прекршајни поступак дужан је да истинито и потпуно утврди чињенице које су важне за доношење рјешења о прекршају. Он је дужан да са једнаком брижљивошћу испита како околности које терете окривљеног, тако и околности које му иду у корист."

Члан 220. став 1.

"1) У образложењу рјешења о прекршају укратко ће се изнијети садржина захтјева за покретање прекршајног поступка и садржина одбране окривљеног, а затим ће се одређено и потпуно изнијети које чињенице и из којих разлога се узимају као доказане или недоказане уз оцјену противрјечности доказа, разлози из којих нису уважени предлози за извођење појединих доказа и навешће се прописи на којима се заснива изрека рјешења. У погледу тропскова прекршајног поступка навешће се на шта се они односе, у ком износу и основ те одлуке.

(...)"

12. Закон о трговини ("Службени гласник Републике Српске", бр. 16/96, 25/96 и 52/01)

Члан 8.

"Трговац који обавља трговину на велико не може да продаје робу за коју нема исправе о њеној набавци (отпремница, доставница, рачун итд.), односно која није евидентирана у пословној књизи.

Министар надлежан за послове трговине прописује облик и начин вођења трговачке књиге из претходног става."

Члан 15. став 6.

"(6) Трговац који обавља трговину на мало не може да продаје робу за коју нема исправе о њеној набавци (отпремницу, доставницу, рачун и сл.), односно која није евидентирана у трговачкој књизи."

VI - Допустивост

13. У складу са чланом VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

14. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

15. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Рјешење Окружног суда број ПЖП-241/04 од 22. новембра 2004. године против ког нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорено рјешење апеланти су примили 23. децембра 2004. године, а апелација је поднесена 18. јануара 2005. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. На крају, апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

16. Имајући у виду одредбе члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

17. Апеланти оспоравају наведена рјешења тврдећи да је тим рјешењима повријеђено њихово право на правично суђење и право на имовину из члана II/3.е) и к) Устава Босне и Херцеговине, члана 6. став 1. Европске конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

а) Право на правично суђење

Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

"Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком."

Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

"1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. (...)"

18. Сходно одредбама Закона о трговини, продаја робе из велепродаје која није евидентирана у пословној књизи и за коју не постоје исправе о њеној набавци (отпремница, доставница, рачун и сл.) представља прекршај, а не кривично дјело.

19. Међутим, то не одређује примјенивост члана 6. став 1. Европске конвенције. Наиме, Европски суд за људска права сматра да је "кривична оптужба" аутономни концепт, па зато неко дјело које је у домаћем закону квалификовано као прекршај може, ипак, да покрене питање кривичне оптужбе, у смислу члана 6. став 1. Европске конвенције, ако је суштински карактер легислативне шеме према својој природи кривични, а не грађански. Тиме жели да се обезбједи да држава не може да избјегне обавезу да обезбједи правично саслушање једноставним квалификовањем неког дјела некривичним у свом законодавству (види, Европски суд за људска права, *Engel* против *Холандије* (број 1), пресуда од 8. јуна 1976. године, серија А, број 22; *Oztürk*, пресуда од 27. маја 1984. године, серија А, број 73, ст. 46-50)). Да би се одредило да ли је суштински карактер легислативне шеме кривични, судови морају да размотре низ фактора, укључујући посебно: а) да ли је циљ или један од циљева релевантних закона да се спријечи или казни одређено понашање, б) ако постоји циљ да се спријечи или казни, да ли понашање које треба да буде спријечено или кажњено имплицира кривицу (на примјер, непоштење или небрига) и с) која висина казне може да се наметне за прекршај.

20. Гледајући са становишта судске праксе у вези са чланом 6. став 1. Европске конвенције, Уставни суд сматра да је легислативна регулатива везана за овај предмет, у суштини, кривична према својој природи. Њен јасан циљ је да спријечи продају робе из велетрговине крајњим потрошачима за готов новац, без евидентирања у пословним књигама за трговину на мало, и нетачно вођење пословних књига за трговину на велико пропусањем да се укључи реализација робе, односно издају рачуни којим би се

документовала роба на залихи. Установљавање кривице у овом случају је засновано на одлуци да су апеланти починили прекршаје за које су проглашени одговорним, јер су из велепродаје продавали робу крајњим потрошачима за готов новац у износу од 344.402,00 КМ, а да такав вид трговине није евидентиран у одговарајућем обрасцу трговачке књиге за трговину на мало, те што су трговачку књигу за трговину на велико водили нетачно с обзиром на то да у њу није књижена реализација робе, односно издавани рачуни којима би се документовао утврђени мањак робе на залихи у вриједности од 13.206,86 КМ. Узимајући у обзир све релевантне факторе, Уставни суд закључује да апеланти имају право на укушну процедуралну заштиту која је на располагању при утврђивању кривичне оптужбе из члана 6. Европске конвенције.

21. Циљ члана 6. Европске конвенције је, између осталог, да "трибуналу" додјели дужност да спроведе прописану проверу поднеска, аргумената и доказа да му доставе стране без прејудирања њихове процјене и њихове релевантности у погледу судске одлуке (види, Европски суд за људска права, *Kraska*, пресуда од 19. априла 1993, А. 254-Б). У сваком поједином случају мора да се процјени ток поступка како би се одлучило да ли су конкретно саслушање, односно поступак суђења били правични. Оно што се узима у обзир јесте утисак који оставља поступак као цјелина, мада одређени аспекти, *per se*, на примјер начин на који се прикупила доказана грађа током прелиминарног саслушања, могу да буду у сукобу са принципом правичног саслушања, тако да мишљење о правичности суђења може да се да без обзира на даљи ток поступка (види, Европска комисија за људска права, *Stociani* против Италије, Годишњак XXIV (1981)). Суд мора да испита поступак којим су првостепени и другостепени судови одлучили да ли да прихвате доказе који угрожавају правичност поступка, да би обезбједили да поступак доношења одлуке буде адекватан како би заштитио права апеланата из члана 6 Европске конвенције (види, Европски суд за људска права, *Edwards* и *Lewis* против Уједињеног Краљевства, апликација број 39647/98 и 4046/98, пресуда од 22. јула 2003. године).

22. Уставни суд запажа да је основни приговор апеланата био да им није омогућено да се у поступку саслуша као свједок лице које је водило трговачке књиге и да вјештачење изврши стални судски вјештак.

23. У вези са овим приговором, Уставни суд запажа да су судови у току прекршајног поступка спровели детаљан доказни поступак, на основу ког су утврдили одлучујуће чињенице и донијели закључак да се у конкретном случају радило о прекршају да се из велепродаје продаје роба крајњим потрошачу за готов новац у износу од 344.402,00 КМ, а да такав вид трговине није евидентиран у одговарајућем обрасцу трговачке књиге за трговину на мало, те да се трговачка књига за трговину на велико води нетачно с обзиром на то да у њу није укњижена реализација робе, односно издавани рачуни којима би се документовао мањак робе на залихи у вриједности од 13.206,86 КМ. На такво утврђено чињенично стање судови су примјенили члан 15. став 6. и члан 8. Закона о трговини, а који се односе на вишак робе (344.402,00 КМ) и мањак робе (13.206,86 КМ), која у моменту инспекцијске контроле, обављене 21. фебруара 2003. године, није била евидентирана у трговачку књигу на мало за први прекршај, односно трговачку књигу на велико (за други прекршај). Окружни суд је одбио као неосноване наводе апеланата да су потписали записник о инспекцијском прегледу који је био нечитак и неразумљив, јер нису ставили примједбу на њега, нити су тражили да им се прекуца, него су га потписали без примједби. Што се тиче захтјева да није саслушано лице које је водило трговачке књиге и да стални судски вјештак није спровео вјештачење, Окружни суд је утврдио да се спровођењем ових доказа не би битно измијенило чињенично стање, па спровођење тих доказа не би утицало на одлуку суда.

24. У складу са својом праксом, Уставни суд неће да се упушта у оцјену начина на који су судови утврђивали чињенице, нити да се мијења у то којим доказима страна у поступку судови покладају повјерење на основу слободне судске процјене. То је искључиво улога редовних судова. Уставни суд наглашава да је ван његове надлежности да процијењује квалитет закључка редовних судова у погледу процјене доказа уколико се не стиче утисак да је ова процјена очигледно произвољна. Уставни суд није нашао елементе који би указивали на то да је процјена доказа коју су утврдили редовни судови била очигледно произвољна, нити да је доказни поступак злоупотређен на штету апеланата у смислу права на правичан поступак. Такође, оцјена изведених доказа је већ била предмет жалбе апеланата против првостепене одлуке, па је Окружни суд ове приговоре оцијенио као неосноване, а за такав закључак су дати јасни разлози и образложења.

25. У вези са наводима апеланата о томе да образложење рјешења не садржи ваљане разлоге, нити разлоге у погледу за-

снованости примјене законских одредби, Уставни суд истиче да право на правично суђење укључује, *inter alia*, неопходност да се предоче разлози због којих је донесена судска одлука у одређеном правцу с обзиром да то омогућава апеланту да дјелотворно користи расположиве правне лијекове. Међутим, члан 6. став 1. Европске конвенције не предвиђа да редовни суд испитује све аргументе које су стране изложиле у току поступка, него само аргументе које суд сматра релевантним. Суд мора да узме у обзир аргументе страна у поступку, али сви они не морају да буду изнесени у образложењу пресуде (види одлуке Уставног суда бр. У 62/01 од 5. априла 2002. године и АП 352/04 од 23. марта 2005. године). У конкретном случају Уставни суд запажа да су судови дали јасне и прецизне разлоге за своје ставове у образложењима оспорених пресуда у погледу постојања прекршајне одговорности и правне квалификације прекршаја, те да је првостепени суд за сваки доказ који је прихватио, као и онај који није прихватио, дао логично и увјерљиво образложење које ни у једном дијелу не изгледа произвољно или неприхватљиво само по себи, што је прихватио и Окружни суд.

26. На основу наведеног, Уставни суд закључује да у конкретном случају нема кршења права апеланата из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

б) Право на имовину

27. Уставни суд сматра да није потребно да посебно испитује наводе апеланата у вези са повредом права на имовину с обзиром на закључак у вези са повредом члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

VIII - Закључак

28. Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, јер редовни судови нису произвољно утврдили чињенице, нити је доказни поступак злоупотређен на штету апеланата, а оспорена рјешења садрже ваљане разлоге у погледу прекршајне одговорности и основаности примјене законских одредби.

29. На основу члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

30. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Мато Тадић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 676/04, рјешавајући апелацију **Предузећа за трговину, промет, услуге и туризам д.о.о. "Гана" Теслић и Гостимира Гачића**, на основу члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 60/05), у саставу:

- Мато Тадић, предсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Хатица Хаџиосмановић, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија и
- Јово Росић, судија,

на сједници одржаној 20. децембра 2005. године, донио је

ОДЛУКУ

О МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Предузећа за трговину, промет, услуге и туризам д.о.о. "Гана" Теслић и Гостимира Гачића поднесена против Пресуде Врховног суда Републике Српске број Пвл-12/04 од 25. маја 2004. године, Рјешења Републичке управе царина Бања Лука број П/П-221/00 од 11. септембра 2000. године и Рјешења Комисије за парничке прекршаје Царинарнице Добој број П-369/99 од 13. јула 2000. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Предузеће за трговину, промет, услуге и туризам д.о.о. "Гана" Теслић и Гостимир Гачић, као одговорно лице у правном лицу (у даљем тексту: апеланти), из Теслића, поднијели су 28. јула 2004. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине

(у даљем тексту: Уставни суд) против Пресуде Врховног суда Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд) број ПвЛ-12/04 од 25. маја 2004. године, Рјешења Републичке управе царина Бања Лука (у даљем тексту: Републичка управа царина) број П/П-221/00 од 11. септембра 2000. године и Рјешења Комисије за царинске прекршаје Царинарнице Добој (у даљем тексту: Комисија за царинске прекршаје) број П-369/99 од 13. јула 2000. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Врховног суда, Републичке управе царина и Комисије за царинске прекршаје затражено је 12. октобра 2005. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Одговоре на апелацију су доставили Врховни суд 2. новембра 2005. године и Управа за индиректно опорезивање Босне и Херцеговине у Бањој Луци (правни сљедник Републичке управе царина и Комисије за царинске прекршаје, у даљем тексту: Управа за индиректно опорезивање) 27. октобра 2005. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори на апелацију достављени су апелантима 9. новембра 2005. године.

III - Чињенично стање

5. Чињеничне предмета које произилазе из навода апеланата и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на сљедћи начин.

6. Након што су купили моторно возило (аутобус) у Словенији апеланти су 29. фебруара 1996. године пријавили возило царинским властима на граничном прелазу Рача. Међутим, увоз је требало да буде пријављен царинским властима у Добоју. Од апеланата је затражено да предају робу Царинарници у Добоју у року од три дана, најдаље до 3. марта 1996. године. Апеланти нису поступили сходно овом захтјеву. Након тога, тек 17. априла 1997. године, предметно возило је царинено према јединственој царинској исправи (у даљем тексту: ЈЦИ) број 2339 у ЦИ Добој не на име апеланата, него на име новог власника Миленка Вукашиновића, који је возило купио.

7. На основу наведеног, Комисија за царинске прекршаје је Рјешењем број П-369/99 од 13. јула 2000. године апеланте прогласила кривим за прекршај из члана 189. став 1. тачка 9. у вези са чланом 198. Царинског закона. Апеланти су кажњени, и то правно лице новчаном казном у износу од 800 КМ, а одговорно лице у правном лицу новчаном казном у износу од 100 КМ, уз обавезу да надокнаде трошкова прекршајног поступка. Сходно одредби члана 189. став 1. тачка 9. Царинског закона, новчана казна ће бити наметнута ако се, *inter alia*, роба која подлијеже плаћању царине не пријави у одређеном року.

8. У образложењу рјешења Комисије за царинске прекршаје наведено је, између осталог, да је, поступајући сходно прекршајном захтјеву број 4924 од 26. августа 1997. године, који су поднијеле власти граничног прелазу Рача, Царинарница Бијељина, покренут прекршајни поступак против апеланата због основане сумње да је почињен прекршај из члана 189. став 1. тачка 9. Царинског закона. Предмет је уступљен Царинарници Добој, као мјесно надлежном органу, на даљи поступак. Комисија за царинске прекршаје је спровела поступак позивањем и испитивањем одговорног лица уз спровођење и других доказа. Одговорно лице је позвано да у року од осам дана одреди и упутити представника правног лица на саслушање пред Комисијом, уз упозорење да ће се у супротном донијети рјешење у смислу члана 215. Закона о прекршајном поступку. У образложењу рјешења се наводи, између осталог, да је откривљени у својој изјави пред Комисијом навео да му је возило поклонио брат који ради у Словенији и да је тачно да је на граничном прелазу Рача 29. фебруара 1996. године пријављен увоз аутобуса "ТАМ" тип 75 А, али да је био упућен да робу преда ЦИ Добој до 3. марта 1996. године.

9. Рјешавајући жалбу апеланата против рјешења Комисије за царинске прекршаје због нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, Републичка управа царина је Рјешењем број П/П-221/00 од 11. септембра 2000. године одбила жалбу као неосновану и потврдила првостепено рјешење. У образложењу другостепеног рјешења је наведено да је у првостепеном поступку утврђено да апеланти нису извршили предају робе пријављене на граничном прелазу Рача. Жалбени наводи да су одустали од царинења, те да су тиме сматрали да је поступак завршен, не доказују да прекршај непредавања возила из члана 189. став 1. тачка 9. Царинског закона није учињен, него, напротив, да возило стварно није предато у одређену царинску испоставу. Апеланти ничим нису доказали да су робу предали у ЦИ Добој, нити да су након предаје робе ЦИ Добој робу на прописан начин извели из царинског подручја Републике Српске. То што је роба опаринена на име другог

увозника није доказ да је роба предата у одређену царинску испоставу, тј. ЦИ Добој, гдје је према граничној царинској испостави била упућена, а коју су у ЦИ Добој требало да предају апеланти, што нису учинили а што је у првостепеном поступку утврђено. У конкретном случају ради се о прекршају непријављивања, односно непредавања робе пријемној царинарници, чије се законско обиљежје састоји у непријављивању, односно непредавању пријемној, односно излазној царинарници.

10. Врховни суд, одлучујући о захтјеву за судску заштиту који су поднијели апеланти против Рјешења Републичке управе царина број П/П-221/00 од 11. септембра 2000. године, донио је Пресуду број ПвЛ-12/04 од 25. маја 2004. године којом је захтјев одбио као неоснован.

11. У образложењу пресуде Врховног суда је наведено да је апелантима омогућен приступ суду пуне јурисдикције ради преиспитивања управне одлуке, укључујући и право на потпуно преиспитивање чињеница и правних питања везаних за конкретан предмет. Врховни суд је овако поступио имајући у виду члан 6. Европске конвенције и Одлуку Уставног суда број У 10/03 од 26. марта 2004. године. Врховни суд је испитао и чињеничне основе у вези са приговорима који су истицани у жалби на рјешење, гдје се оспоравала правилност утврђивања да апеланти нису спорно возило предали пријемној царинарници. Врховни суд је утврдио да из јединствене царинске исправе број 3163 од 29. фебруара 1996. године, издате на граничном прелазу Рача, произилази да је возило аутобус "ТАМ" тип 75А тога дана прешло царинску линију и требало је да буде предато пријемној царинарници у Добоју до 3. марта 1996. године, што не споре ни апеланти. Спорно је остало да ли је ово возило стварно и пријављено пријемној царинарници. Из одговора Царинарнице Добој од 31. јула 1997. године, који је уследио поводом ургентне Царинарнице Рача, видљиво је да то возило није пријављено Царинарници Добој. Врховни суд је навео да овај податак мора да се прихвати као тачан, јер су подаци дати на основу постојећих евиденција, а да је возило стварно и пријављено, оно не би могло да напусти круг Царинарнице без писменог захтјева лица на које гласи царинска исправа, нити би могло да буде враћено без царинског надзора, како је то прописано чланом 145. Царинског закона. Околност да је ово возило осигурано у Републици Словенији 13. августа 1996. године, регистровано 23. августа 1996. године и продато 22. октобра исте године, а затим 1997. године прописно увезено и опаринено у Босни и Херцеговини, не може да доведе у сумњу закључак првостепеног органа у погледу одлучне чињенице, већ, напротив, упућује на то да је конкретно возило стварно и враћено, без поштовања прописа царинске процедуре. Врховни суд је оцијенио да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да се није појавила знатна сумња у истинитост одлучних чињеница утврђених у оспореној другостепеној и првостепеној одлуци, што би, поред приговора истакнутих у жалби у смислу члана 258а. Закона о прекршајима, захтијевало интервенцију суда. Такође, Врховни суд је навео да су о овим одлучним чињеницама другостепени орган, али и првостепено рјешење, дали јасне и потпуне разлоге које као такве прихвата и овај суд, истичући да је правилно утврђено да се у радњама апеланата стичу сва битна обиљежја царинског прекршаја из члана 189. став 1. тачка 9. а у вези са чланом 198. Царинског закона и да нема основа који искључују кажњивост. Упућени приговори о повреди материјалног прописа немају основа, а није почињена ни битна повреда одредби прекршајног поступка из члана 230. Закона о прекршајима.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

12. Апеланти сматрају да је оспореним одлукама погрешно утврђено чињенично стање и погрешно примјењено материјално право. Наводе да су повријеђена њихова права из члана П/3.б), д), е) и к) Устава Босне и Херцеговине, члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Апеланти истичу да се повреда права на правично суђење огледа у томе што другостепена одлука није донесена у складу са чл. 4, 293, 294. и 333. Закона о прекршајима, нити је Врховни суд поступио сходно одредбама чл. 1, 254. и 257. наведеног закона. Апеланти наводе да се погрешно утврђено чињенично стање види у томе што су заиста Царинарници у Добоју предали упућену робу, али то не могу да докажу због пропуста Царинарнице Добој, која, приликом подношења царинских исправа, подносиоцу не враћа један примјерак са штампилем о пријему, као доказ да је поступак царинења покренут. Сматрају да су доказали да царина није ускраћена, па у том смислу нема ни казне, а и да је учињен прекршај, није ником нанео штету, јер је возило враћено у иностранство. Директну повреду члана 6. Европске конвенције виде у томе што им нису омогућени правично суђење и јавна распра-

ва пред независним и непристрасним, законом установљеним судом, како је то предвиђено чланом 293. Закона о прекршајима. Апеланти истичу да није правиан закључак Врховног суда да возило не би могло да напусти круг царинарнице, јер у то вријеме царинарница није имала свој круг. Апеланти нису посебно образложили повреду осталих наведених уставних права. Они предлажу да Уставни суд поништи оспорене одлуке и обустави прекршајни поступак.

б) Одговори на апелацију

13. Врховни суд оспорава наводе апелације и истиче да је пажљиво и савјесно оцијенио све наводе апеланата који су били изнесени у захтјеву за судску заштиту, те у складу са чланом 6. Европске конвенције и Одлуком Уставног суда број У 10/03 од 26. марта 2004. године, преиспитао је оспорену одлуку, укључујући и чињенице на којима се она заснива. На тај начин апелантима је омогућен приступ суду пуне јурисдикције, тако да није дошло до кршења права на које се апеланти позивају. Врховни суд сматра да наводи у апелацији представљају понављање раније изнесених навода, те предлаже да се апелација одбије као неоснована.

14. Управа за индиректно опорезивање сматра да су наводи апелације неосновани и да током поступка није дошло до повреде члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. Европске конвенције. Наводе апелације који се односе на тврдњу да су апеланти предали ЦИ Добој упућену робу, али да то не могу да докажу због тога што се, приликом подношења царинских исправа, подносиоцу не враћа један примјерак са штампаним о пријему, као доказ да је поступак царинског започет, Управа за индиректно опорезивање сматра неоснованим. У одговору је дато објашњење да, сходно Правилнику о садржини и коришћењу исправа у царинском поступку ("Службени гласник Републике Српске", број 3/95), који је примјењиван у вријеме када је прекршај учињен, трећи примјерак јединствене царинске исправе, означен жутом бојом дуж ивице и ознаком 3/8, јесте примјерак за извозника / пошиљача и увозника, а апеланти га нису приложили у току поступка. Поводом навода апеланата да није било основа за изрицање казне, јер су доказали да царина није ускраћена, у одговору се наглашава да су апеланти кажњени за прекршај који се састоји у непријављивању, односно непредавању робе унутрашњој царинарници по царинској исправи граничне царинарнице, а не за прекршај који се састоји у неплаћању царине, па је, сходно ставу 1. члана 189. Царинског закона, ускраћена царина само правни основ за утврђивање висине казне, с обзиром на то да се ради о иностраној роби која подлијеже плаћању царине. Даље се истиче да при томе треба да се има у виду и чињеница да након предаје робе унутрашњој царинарници, у случају одустајања од царинског извоза, на захтјев увозника унутрашња царинарница робу царинском исправом упућује излазној царинарници, којој роба мора да се преда, како би се утврдило да из земље излази управо она роба која је и пријављена за извоз. Када таква роба излази на другачији непрописан начин (конкретна роба не само да није пријављена и предата унутрашњој царинарници већ је изашла из домаћег царинског подручја на непрописан начин), докази да је роба заиста иступила из земље немају утицаја на поступак који се води због прекршаја непријављивања, односно непредавања робе одредителној царинарници, него имају утицаја на поступак наплате царине по званичној дужности у смислу члана 205. Царинског закона који се у то вријеме примјењивао.

V - Релевантни прописи

15. У Царинском закону ("Службени гласник Републике Српске", бр. 4/93 и 10/95) релевантне одредбе гласе:

Члан 1.

"Овим законом се уређују царинско подручје, царински погранични појас... права и обавезе лица и овлашћења царинских органа у вези са преласком робе и лица преко царинских линија."

Члан 90.

"Ако је у исправи за увоз и превоз робе која се подноси царинарници, односно у превозним исправама које прате робу назначено да ће се роба царинити код неке друге царинарнице, улазна царинарница по завршеном прегледу превозних средстава и робе упућује робу под царинским надзором означеној царинарници (пријемна царинарница).

Улазна царинарница одређује мјере царинског надзора и рок у коме роба мора да се пријави и, на захтјев пријемне царинарнице, преда пријемној царинарници."

Члан 189. став 1. тачка 9. и став 2.

"(1) Новчаном казном од једноструког до десетоструког износа ускраћене царине, односно једноструког до четвороструког износа вриједности робе ако роба не подлијеже плаћању царине или се на робу не плаћа царина казниће се за прекршај предузеће или друго правно лице:

9) ако не пријави, односно не преда робу пријемној, односно излазној царинарници или на други начин онемогући пријављивање, односно предају робе или такву робу преда у измијењеном стању...

(2) За радњу из става 1. овог члана казниће се за прекршај и одговорно лице у предузећу или другом правном лицу новчаном казном до једноструког износа вриједности робе."

Члан 198. став 1.

"(1) Домаће или страног физичко лице које изврши неку од радњи прописаних у члану... 189. став 1. тач. 1. до 11. овог закона казниће се за прекршај новчаном казном прописаном у овим одредбама за правно лице."

Члан 208. ст. 1. и 4.

"(1) Прекршајни поступак у првом степену води и рјешење о прекршају доноси Комисија за прекршаје (у даљем тексту: Комисија) састављена од три члана, од којих је један члан предсједник. Предсједник и чланови Комисије могу да имају замјеника.

(4) Против рјешења царинарнице донесеног у првом степену може да се изјави жалба Управи царинарница Републике Српске."

16. У Закону о прекршајима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94, 16/95, 21/96 и 40/98) релевантне одредбе гласе:

Члан 7.

"Прекршај може да буде извршен чињењем или нечињењем.

Прекршај је извршен чињењем ако је учинилац пропустио да изврши радњу коју је био дужан да изврши."

Члан 257.

"Врховни суд ће одбити захтјев за судску заштиту као неоснован ако утврди да не постоји повреда закона за коју се указује у захтјеву."

Члан 258.а)

"Ако се приликом рјешења о захтјеву за судску заштиту појави знатна сумња о истинитости одлучених чињеница утврђених у одлуци против којих је захтјев подигнут, Врховни суд ће пресудом којом рјешава о захтјеву укинути ту одлуку и наредити да се спроведе нови поступак пред надлежним првостепеним органом."

Члан 293.

"Прекршајни поступак у првом степену води суд или други орган одређен посебним законом."

17. Правилник о садржини и коришћењу исправа у царинском поступку ("Службени гласник Републике Српске", број 3/95)

Члан 19.

"Подносилац јединствене царинске исправе, приликом увозног царинског робе, подноси царинској исправи ЈЦИ и најмање три примјерка: 1/6, 2/7 и 3/8.

Примјерак ЈЦИ 1/6 и 2/7 задржава царинска испостава након спроведеног поступка царинског.

Примјерак 3/8 враћа се подносиоцу ЈЦИ након спроведеног поступка царинског."

VI - Допустивост

18. У складу са чланом VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

19. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, испријављени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користно.

20. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Врховног суда број Пвл-12/04 од 25. маја 2004. године против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Оспорену пресуду Врховног суда апеланти су

примили 16. јуна 2004. године, а апелација је поднесена 28. јула 2004. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. На крају, апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

21. Имајући у виду одредбе члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допуштениости.

VII - Меритум

22. Апеланти оспоравају наведену пресуду и наведена рјешења тврдећи да су им повријеђена права из члана II/3.б), д), е) и к) Устава Босне и Херцеговине, члана 6. став 1. Европске конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Право на правично суђење

23. Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

“Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.”

24. Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

“1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом.”

25. У конкретном случају апеланти су кажњени због радњи које су у закону квалификоване као прекршај, а не као кривично дјело. Међутим, то не одређује примјенљивост члана 6. став 1. Европске конвенције. Наиме, Европски суд за људска права сматра да је “кривична оптужба” аутономни концепт, па зато неко дјело које је у домаћем закону квалификовано као прекршај може, ипак, да покрене питање кривичне оптужбе у смислу члана 6. став 1. Европске конвенције, ако је суштински карактер легислативне шеме по својој природи кривични, а не грађански. Овим се жели обезбиједити правично саслушање једноставним квалификовањем неког дјела некривичним у свом законодавству (види Европски суд за људска права, *Engel* против Холандије (број 1), пресуда од 8. јуна 1976. године, серија А, број 22; *Oztürk*, пресуда од 27. маја 1984. године, серија А, број 73, ст. 46-50; А. П., М. П. и Т. П. против Швајцарске, пресуда од 19. августа 1997. године, Извјештаји 1997-V; *Lauko* против Словачке, пресуда од 23. септембра 1998. године, Извјештаји 1998-VI, стр. 2492, став 56; *Janosevic* против Шведске, пресуда од 23. јула 2002. године, став 65). Да би се одредило да ли је суштински карактер легислативне шеме кривични, судови морају да размотре низ фактора, укључујући посебно: а) да ли је циљ или један од циљева релевантних закона да спречи или казне одређено понашање, б) ако постоји циљ спречавања или кажњавања, да ли понашање које треба да буде спречено или кажњено имплицира кривицу (на примјер, непоштенство или небрига) и с) која висина казне може да се наметне за прекршај.

26. Гледано са становишта судске праксе у вези са чланом 6. став 1. Европске конвенције, Уставни суд сматра да је легислативна регулатива везана за овај предмет, у суштини, кривична према својој природи. Њен јасан циљ је да спречи непријављивање и непредавање одреднишњој царинарници робе која се увози, односно да забрани злоупотребе робе која је пријављена за увоз у домаће царинско подручје, као и предају исте робе унутрашњој царинарници с циљем да се опарине и казне они који се не повињују законској обавези, а санкција се састоји у изрицању новчане казне. Установљавање кривице у овом случају засновано је на одлуци да су апеланти починили прекршај који им је стављен на терет, да нису пријавили, односно предали робу унутрашњој царинарници сходно царинској исправи граничне царинарнице. Узимајући у обзир све релевантне елементе, Уставни суд закључује да апеланти имају право на укупну процедуралну заштиту која је на располагању при утврђивању кривичне оптужбе из члана 6. Европске конвенције.

27. Апеланти повреду права на правично суђење виде у погрешно утврђеном чињеничном стању и погрешној примјени материјалног права. Повреду права на правично суђење виде и у томе што им у другостепеном поступку није омогућени правично суђење и јавна расправа пред независним и непри-

страсним, законом установљеним судом, јер је поступак вођен пред органима управе, а не пред судом, како је то одређено Законом о прекршајима.

28. Уставни суд напомиње да није надлежан да врши провјеру утврђених чињеница и начина на који су редовни судови протумачили позитивно-правне прописе, сем уколико одлуке тих судова крше уставна права. То ће бити случај када одлука редовног суда не укључује или погрешно примјењује уставно право, кад је примјена позитивно-правних прописа била очигледно произвољна, кад је релевантни закон сам по себи неуставан или кад је дошло до повреде основних процесних права, као што су право на правичан поступак, право на приступ суду, право на дјелотворан правни лијек и у другим случајевима (види Одлуку Уставног суда број У 29/02 од 27. јуна 2003. године, објављену у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 31/03).

29. Правичност поступка се оцјењује на основу поступка као цјелине (види пресуду Европског суда за људска права, *Barbera, Messegue и Jabardo* против Шпаније од 6. децембра 1988. године, серија А, број 146, став 68. и Одлуку Уставног суда број У 63/01 од 27. јуна 2003. године, објављену у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 38/03).

30. У вези са приговором апеланата да је право на правично суђење повријеђено тиме што је у другостепеном поступку требало да одлучује суд, а не орган управе, Уставни суд уочава да су апеланти саслушани у првостепеном поступку, да су питања конкретног случаја рјешавана пред надлежним органима управе, у складу са чланом 208. ст. 1. и 4. Царинског закона и чланом 293. Закона о прекршајима. Подношењем захтјева за судску заштиту против другостепеног рјешења Републичке управе царина апеланти су код Врховног суда остварили право на приступ суду пуне јурисдикције. У конкретном случају Уставни суд није пронашао елементе који би указивали на то да је оцјена доказа од Врховног суда и органа управе била очигледно произвољна или да је конкретан поступак злоупотређен на штету апеланата у смислу права на правичан поступак. Уставни суд запажа да су Врховни суд, Републичка управа царина и Комисија за царинске прекршаје дали јасне разлоге за своје ставове у образложењу оспорених одлука, да су дали логична и увјерљива образложења која, сама по себи, ни у једном дијелу не изгледају произвољно и неприхватљиво.

31. Такође, Уставни суд сматра да се у конкретном случају начин на који су Врховни суд и органи управе тумачили позитивно-правне прописе не може да сматра произвољним и не представља кршење уставних права апеланата. Уставни суд одбија тврдњу апеланата да је дошло до повреде њиховог права на правично суђење.

32. На основу наведеног, Уставни суд закључује да у конкретном случају нема кршења права апеланата из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Остали наводи

33. Имајући у виду закључак Уставног суда у погледу повреде члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, као и чињеницу да апеланти уопште нису образложили у чему се огледају повреде осталих наведених уставних права, Уставни суд сматра да није неопходно да овај дио апелације посебно разматра.

VIII - Закључак

34. Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције када је одлуку доноси надлежни орган управе чију је законитост испитао Врховни суд путем захтјева за судску заштиту, те када нема елемената који би указивали на то да је оцјена доказа била очигледно произвољна или да је доказни поступак злоупотређен на штету апеланата у смислу права на правичан поступак.

35. На основу члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

36. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Мато Талић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број **АП 1094/04**, рјешавајући апелацију **Агенције за маркетинг “Stella”**, на основу члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2, члана 61. ст. 1. и 2. и

члана 64. став 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 60/05), у саставу:

- Мато Тадић, предсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Хатица Хациосмановић, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија и
- Јово Росић, судија,

на сједници одржаној 20. децембра 2005. године, донио је

ОДЛУКУ

О МЕРИТУМУ

Усваја се апелација Агенције за маркетинг "Stella".

Утврђује се повреда члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Ова одлука доставља се Влади Републике Српске да би се обезбиједила апелантова уставна права у складу са овом одлуком.

Влади Републике Српске се налаже да у року од три мјесеца од достављања ове одлуке обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о мјерама које су предузете у складу са чланом 74. став 5. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Агенција за маркетинг "Stella" (у даљем тексту: апелант) из Бање Луке, коју заступа директор као законски заступник, поднијела је 14. децембра 2004. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) због неизвршења рјешења Основног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд) број ИП-1010/04 од 17. септембра 2004. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, од Окружног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Окружни суд), Основног суда и учесника у поступку, Републичког јавног правобранилаштва Републике Српске (у даљем тексту: Републичко правобранилаштво), затражено је 11. марта 2005. године и 26. октобра 2005. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Окружни суд је одговорно 28. марта 2005. године, Основни суд 13. априла 2005. године, а Републичко правобранилаштво 9. новембра 2005. године.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори на апелацију достављени су апеланту 10. новембра 2005. године и 16. новембра 2005. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

6. Апелант је поднио тужбу против Републике Српске - Владе Републике Српске (у даљем тексту: тужена), коју је у парничном поступку заступало Републичко правобранилаштво, ради исплате дуга за испоручене рекламне кесице.

7. Основни суд је донио Пресуду број ПС-546/02 од 22. октобра 2002. године, која је потврђена Пресудом Окружног суда број Пж-14/03 од 23. јула 2004. године, којом је усвојио апелантов тужбени захтјев и наложио туженој да апеланту плати износ од 9.360,00 КМ на име главног дуга са законском затезном каматом од дана доспијевања сваког појединог рачуна па све до коначне исплате, те да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.000,00 КМ.

8. Апелант је поднио предлог да се изврши наведена пресуда 18. августа 2004. године. Основни суд је Рјешењем о извршењу број ИП-1010/04 од 17. септембра 2004. године дозволио тражено извршење.

9. Основни суд је предметно рјешење о извршењу доставио банкама ради спровођења. Међутим, банке су рјешење о извршењу вратиле суду с напоменом да не могу да га спроведу, јер је ступио на снагу Закон о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске.

10. Нова бањалучка банка је писмом од 23. септембра 2004. године обавијестила Основни суд да су 21. септембра 2004.

године извршили враћање Рјешења број ИП-1010/04, јер постоје законске сметње за предметно извршење, пошто се у конкретном случају ради о извршењу на терет средстава на рачуну Владе Републике Српске, која су чланом 4. став 1. тачка 4, а у вези са чл. 8. и 9. Закона о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске изузета од принудне наплате, која је регулисана Законом о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", број 59/03).

11. Основни суд је 5. октобра 2004. године спорно рјешење доставио Министарству финансија Републике Српске - Сектор за трезор и управљање дугом (у даљем тексту: Министарство финансија).

12. Министарство финансија је у свом одговору апеланту 26. новембра 2004. године навело да потраживања на име неплатених фактура од 20. јуна 2000. године, 16. августа 2000. године и 16. октобра 2000. године, како то произилази из судског извршног Рјешења број ИП-1010/04, подлијежу примјени одредби члана 2. став 1. тачка 3. Закона о привременом одлагању од извршења потраживања из буџета Републике Српске, те ће све да се ријешу у складу са предлогом Уредбе о условима, поступку и роковима верификације, динамици и висини исплата општих обавеза Републике Српске.

13. Извршење до данас није спроведено.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

14. Апелант се жали на повреду уставног права на правично суђење из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, због тога што није спроведено Рјешење о извршењу Основног суда број ИП-1010/04 од 17. септембра 2004. године.

б) Одговор на апелацију

15. Основни суд истиче да није одговоран за било какво кршење апелантових уставних права, с обзиром да је дозволио предметно извршење, те рјешење о извршењу доставио банкама да га спроведу. Банке су рјешење о извршењу вратиле овом суду, с напоменом да не могу да га спроведу јер је ступио на снагу Закон о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске. Сходно мишљењу суда, извршни поступак је правилно спроведен у оквиру надлежности суда, те да суд нема овлашћења да наређује да се присилно спроведе извршење и да подноси кривичне пријаве против извршеника, на чему је код тог суда инсистирао апелант.

16. Окружни суд је у одговору навео да у спису предмета број Пж-14/03 нема података о томе да ли је апелант поднио предлог да се принудно изврши правоснажна судска одлука, те зато не могу да се изјасне о основаности апелантових навода о неизвршењу судске пресуде.

17. Републичко правобранилаштво, као законски заступник тужене, у одговору је навело да је тужена пријавила апелантово потраживање као неплаћену новчану обавезу из међусобних пословних односа Агенцији за посредничке, информатичке и финансијске услуге Бања Лука преко мултилатералне компензације због чега се на рочишту, одржаном 23. септембра 2002. године, основано изјаснило да је вољна да измири спорни дуг. Да апелант није наплатио потраживање, тужену је обавијестило Министарство финансија Сектора за трезор и управљање дугом, који је 28. јула 2005. године сачинио табеларни преглед неплатених судских извршних рјешења, односно судским одлукама утврђених обавеза које су настале до 31. децембра 2002. године. Апелантово потраживање утврђено је као унутрашњи дуг Републике Српске, сходно члану 3. и члану 4. став 1. тачка 4. Закона о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске, а за њихову исплату су, Одлуком о буџету Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 5/05), предвиђена посебна средства у буџету Републике Српске, на позицији - Остала буџетска потрошња, на економском коду 823300 - Отплата унутрашњег дуга. Начин и поступак исплате апелантових потраживања, као и осталих потраживања из дужничко-повјерљивих односа, утврдиће се посебним актом, како је прописано за исплату обавеза по основу судских извршних рјешења из радних односа, Одлуком Владе Републике Српске број 02/1-0320-1099/05 од 23. септембра 2005. године ("Службени гласник Републике Српске", број 87/05).

V - Релевантни прописи

18. Закон о привременом одлагању од извршења потраживања из буџета Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 110/03 и 63/04)

“Члан 1.

Овим законом привремено се одлаже од извршења измирења потраживања из буџета Републике Српске по основу унутрашњег јавног дуга.

Члан 2. став 1. алинеја 4.

Под унутрашњим дугом подразумијева се јавни дуг буџета Републике Српске према правним и физичким лицима настао до 31. децембра 2002. године и то:

- извршне судске одлуке и друга акта на терет буџета Републике Српске.

Члан 3. став 1.

Привремено одлагање на основу овог закона, примјењиваће се док се не донесу посебни закони, којима ће се регулисати начин измирења потраживања из буџета Републике Српске по основу унутрашњег дуга, а најкасније до 31. децембра 2004. године.

19. Закон о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 63/04, од 15. јула 2004. године)

“II - ОПШТЕ ОБАВЕЗЕ

Дефиниција

Члан 4. став 1.

Под општим обавезама подразумијевају се обавезе настале до 31. децембра 2002. године и то:

1. обавезе за инвалидине, по свим основама утврђеним у Закону о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца (“Службени гласник Републике Српске”, број 35/99) у укупном износу од 59,8 милиона КМ,

2. обавезе Фонда за пензијско и инвалидско осигурање по основу Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 32/00, 40/00, 37/01, 32/02 и 47/02, за неисплаћене пензије, у укупном износу од до 103,8 милиона КМ,

3. обавезе према достављачима по свим основама, у укупном износу од 87,6 милиона КМ,

4. обавезе по извршним судским одлукама у укупном износу до 25,0 милиона КМ, искључујући судске одлуке и одлуке других надлежних органа по основу старе девизне штедње из члана 3. став 1. тачка 2. овог закона, као и материјалне и нематеријалне штете из члана 3. став 1. тачка 3. овог закона,

5. обавезе за плате и надокнаде, у укупном износу до 40,6 милиона КМ,

6. остале обавезе у укупном износу до 30,0 милиона КМ (...).

Члан 6. став 1.

Камата на опште обавезе из члана 4. овог закона отписује се у цијелости и не представља обавезу Републике Српске.

Члан 9. став 1. тачка 2.

Емисијом дугорочних обвезница измириће се опште обавезе у укупном износу до 167,6 милиона КМ и то:

2. обавезе по извршним судским одлукама у укупном износу до 20,0 милиона КМ, искључујући судске одлуке и одлуке других надлежних органа по основу старе девизне штедње из члана 3. став 1. тачка 2. овог закона, као и материјалне и нематеријалне штете из члана 3. став 1. тачка 3. овог закона,

Члан 10.

Емисија дугорочних обвезница за опште обавезе из члана 9. овог закона извршиће се под сљедећим условима:

1. са роком доспијевања до 40 година,

2. исплатом у десет једнаких годишњих рата почевши од десете године прије крајњег датума доспијевања и

3. без камате.

Члан 23.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о привременом одлагању од извршења потраживања по основу извршних одлука на терет буџета Републике Српске (“Службени гласник Републике”, број 110/03) и Закон о измјенама Закона о привременом одлагању од извршења потраживања из буџета Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске донијела 29. јуна 2004. године.”

20. Закон о извршном поступку (“Службени гласник Социјалистичке Федеративне Републике Југославије”, бр. 20/78, 6/82, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91, те “Службени гласник Републике Српске”, бр. 17/93 и 14/94)

“Члан 39. став 2.

Рјешење о извршењу на новчаном потраживању доставља се и дужниковом дужнику, а рјешење о извршењу на средствима на рачуну дужника доставља се и јединици организације која обавља послове платног промета код које се воде та средства.”

21. Закон о извршном поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 59/03, 85/03 и 64/05)

“Члан 5.

(1) У поступку извршења суд је дужан да поступа хитно.

(2) Суд је дужан да предмете узима у рад редом како их је примио, сем ако природа потраживања или посебне околности захтијевају да се поступи другачије.

Члан 7.

(1) Предмет извршења не могу да буду ствари ван промета као ни рудно благо и друга природна богатства.

(2) Предмет извршења не могу да буду објекти, наоружање и опрема за потребе оружаних снага и полиције, као ни новчана средства обезбијењена за те намјене.

(3) Непокретна, покретна имовина и права Републике Српске, градова, општина и јавних предузећа која су неопходна за обављање послова од општег интереса не могу да буду предмет извршења.

Члан 23.

(1) Извршне исправе су:

1) извршна одлука судова и извршно судско поравнање, (...).

Члан 25.

(1) Судска одлука којом је наложено да се испуне потраживања на неко давање или чињење извршна је ако је постала правоснажна и ако је протекао рок за добровољно испуњење. (...)

Члан 166.

(1) Извршење ради остварења новчаног потраживања према извршнику може да се проведе на свим средствима на његовим рачунима код банке, сем ако законом није другачије одређено. (...)

(7) Одредбе овог члана не примјењују се на новчана средства потребна за обављање послова од општег интереса Републике Српске, градова и општина која се налазе код банака у Републици Српској или банака на подручју Босне и Херцеговине.

Члан 170.

(1) Ако банка сматра да постоје законске или друге сметње за извршење по одредбама главе XII овог закона, задржаће рјешење о извршењу, извршити заплъну средстава извршника и о сметњама обавијестити суд.

(2) Ако се ради о сметњама трајне природе, суд ће обуставити поступак а у случају других разлога обавијестиће тражиоца извршења и банку о даљем поступању.

Члан 229.

Поступак извршења започет до дана ступања на снагу овог закона окончаће се по одредбама овог закона.

Члан 229а.

Суд ће по службеној дужности одгодити започета извршења која су супротна одредбама (члана 7. став 3. и члана 166. став 7. овог закона), а односе се на сва потраживања из буџета Републике Српске, градова и општина настала у периоду од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године.

Одгађање из става 1 овог члана траје док се не донесу посебни закони.”

Члан 231.

Одредбе других закона које се односе на захтјев за одлагање и прекид извршења неће се примјењивати у извршном поступку.

Члан 231а.

Примјена члана 231. Закона одлаже се док се не донесу посебни закони којима ће се регулисати извршење судских одлука по основу исплате старе девизне штедње, ратне штете и исплата по основу осталих судских одлука, вансудских поравнања и других управних аката, на основу потраживања из периода ратних дејстава између 20. маја 1992. и 19. јуна 1996. године.

Члан 232.

Даном ступања на снагу овог закона престају да важе одредбе Закона о извршном поступку (“Службени гласник

Социјалистичке Федеративне Републике Југославије”, бр. 20/78, 6/82, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91, те “Службени гласник Републике Српске”, бр. 17/93 и 14/94).

Уредба о условима, поступку, роковима верификације и динамички и висини исплата опшгих обавеза Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 3/05)

Члан 8.

Условне за верификацију обавеза по извршним судским одлукама, обезбјеђују Министарство финансија, надлежна министарства и буџетски корисници који имају исказане обавезе по извршним судским одлукама, и то само за обавезе по извршним судским одлукама буџетских корисника који су наведени у Одлуци о усвајању буџета Републике Српске за 2004. годину.

Поступак за верификацију обавеза по извршним судским одлукама је следећи:

1. Министарству финансија - Сектор за трезор и управљање дугом достављају:

- надлежни судови, извршна судска рјешења ...

4. Уколико се примљене извршне судске одлуке не односе на обавезе из става 1. овог члана, Министарство финансија - Сектор за трезор и управљање дугом ће их унијети у одговарајуће програме.”

VI - Допустивост

22. У складу са чланом VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

23. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући сходно закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

24. У контексту апелационе надлежности Уставног суда из члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, израз “пресуда” мора широко да се тумачи. Тај израз не треба само да укључује све врсте одлука и рјешења већ и недостатак доношења одлуке када се за такав недостатак утврди да је неуставан (види Уставни суд, Одлука број У 23/00 од 2. фебруара 2001. године, објављена у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 10/01). Уставни суд истиче да, у складу са чланом II/1. Устава Босне и Херцеговине, Босна и Херцеговина и оба ентитета треба да обезбиједи највиши ниво грађанских права и основних слобода и да се, у складу са чланом II/2. Устава Босне и Херцеговине, права и слободe одређене Европском конвенцијом и њеним протоколима директно примјењују у Босни и Херцеговини.

25. Зато, Уставни суд апелацију тумачи тако да се апелант позива на своје право из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, које садржи право на приступ суду.

26. Уставни суд, полазећи од праксе Европског суда за људска права на подручју испрљивања правних лијекова, истиче да приликом примјене правила из члана 16. став 1. Правила Уставног суда, то правило мора да се примјењује уз одређен степен флексибилности, без претјераног формализма (види Европски суд за људска права, Cardot против Француске, пресуда од 19. марта 1991. године, серија А број 200, став 34). Уставни суд наглашава да правило исцрљивања правних лијекова који су могући сходно закону није апсолутно нити може да се примјењује аутоматски, те приликом испитивања да ли је било поштено, битно је да се узму у обзир одређене околности сваког појединог предмета (види Европски суд за људска права, Van Oosterwijck против Белгије, пресуда од 6. децембра 1980, серија А, број 40, став 35). То, између осталог, значи да морају реално да се узму у обзир не само постојање формалних правних средстава у правном систему већ и свеукупни правни и политички контекст као и личне прилике апеланта.

27. Имајући у виду наведене околности, Уставни суд примјењује да у Босни и Херцеговини, у конкретном случају у Републици Српској, не постоји дјелотворно правно средство које би омогућило апеланту да се жали због неизвршења правоснажног рјешења којим је дозвољено извршење судске пресуде. Уставни суд сматра да недостаци у организацији правосудног система ентитета, односно државе, не смију да утичу на поштовање индивидуалних права и слобода утврђених Уставом Босне и Херцеговине, као и захтјева и гаранција из члана 6. Европске конвенције.

28. Уставни суд истиче да на појединца не може да се стави претјеран терет у откривању који је најдјелотворнији пут којим би се дошло до остварења његових права. Такође, Уставни суд запажа да је један од основних постулата Европске конвенције да правна средства која појединцу стоје на располагању треба да буду лако доступна и разумљива, те да пропуст у организацији правног и судског система државе, који угрожава заштиту индивидуалних права, не може да се припише појединцу. Поред тога, дужност државе је да организује свој правни систем тако да омогући судовима да се повинују захтјевима и условима Европске конвенције (види Европски суд за људска права, Zanghi против Италије, пресуда од 19. фебруара 1991. године, серија А, број 194, став 21).

29. У конкретном случају, Уставни суд сматра да се ради о пропуштању да се изврши правоснажно рјешење о дозволи извршења судске пресуде, као и да апелант није имао на располагању дјелотворан правни лијек којим би исходио тражено извршење.

30. Имајући у виду одредбе члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

31. Апелант сматра да је неизвршењем рјешења о извршењу судске пресуде дошло до повреде његовог права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

“Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободe из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.”

Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

“1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. (...)”

32. Уставни суд примјењује да апелант повреду права на правично суђење види у томе што се не извршава судска одлука којом му је досуђена исплата на име дуга за извршену услугу. У погледу цитираних апелантових навода, Уставни суд се позива на праксу Европског суда за људска права (види Европски суд за људска права, Hornsby против Грчке, пресуда од 19. марта 1997. године став 40), сходно којој члан 6. став 1. обезбјеђује свакоме праву да изнесе захтјев који се односи на његова грађанска права и обавезе пред суд или трибунал; то обухвата “право на суд”, у чијем оквиру је право на приступ суду, тј. право да покрене поступак пред судовима у цивилним стварима (види Европски суд за људска права, Philis против Грчке, пресуда од 27. августа 1991. године, серија А-209, стр. 20, став 59). Међутим, то право би било илузорно да домаћи правни систем држава уговорница дозвољава да коначне, извршне судске одлуке остану неизвршене на штету једне од страна. Било би неприхватљиво да члан 6. Европске конвенције треба детаљно да прописује процедуралне гаранције дате странкама - поступак који је правичан, јаван и експедитиван - без заштите спровођења судске одлуке; тумачити члан 6. Европске конвенције као да се тиче искључиво вођења поступка водило би, сигурно, у ситуацији инкомпатибилне принципима владавине права које су државе уговорнице преузеле када су ратификовале Конвенцију (види Европски суд за људска права, Golder против Уједињеног Краљевства, пресуда од 7. маја 1974. године, серија А-18, стр. 16-18, ст. 34-36). Зато, извршење пресуде коју донесе било који суд мора да буде посматрано као интегрални дио “суђења” у смислу члана 6. Европске конвенције. Сем тога, Европски суд за људска права је већ прихватио тај принцип у предметима који се тичу дужине поступка (види Европски суд за људска права, Di Pede против Италије и Zappia против Италије, пресуда од 26. септембра 1996. године у предмету Извјештаји о пресудама и одлукама 1996-IV, стр. 1383-1384, ст. 20-24 и стр. 1410 и 1411, ст. 16-20).

33. Сем наведене праксе Европског суда за људска права, постоји и низ одлука које су донијеле институције основане у складу с Анексом 7 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, Дом за људска права (види предмет број СХ/96/17, Бленгић против Републике Српске, Одлука о прихватљивости и меритуму урочена 3. децембра 1997. године) и

Омбудсмен за људска права за Босну и Херцеговину (види предмет број (Б) 746/97, Б.Д. против Федерације Босне и Херцеговине, Извјештаји од 24. марта 1999. године), у којима је утврђено кршење члана 6. Европске конвенције због тога што нису извршене правоснажне судске одлуке. Такође, Уставни суд је у својој јуриспруденцији већ закључио да су власти обавезне да обезбиједе извршење правоснажних судских одлука, а да примјена закона који то онемогућава крши апелантово право на правично суђење (види Уставни суд, Одлука број АП 288/03 од 17. децембра 2004. године). Из наведеног произлази да постоји изграђена пракса у погледу становишта да неизвршавање правоснажних судских одлука представља повреду права на правично суђење.

34. Уставни суд сматра да наведени ставови могу да се примјене и у конкретном случају, с обзиром да се он, такође, односи на неизвршавање правоснажних судских одлука. Уставни суд додаје да је Европски суд за људска права у предмету *Hornsby* такође нагласио да "дјелотворна заштита учесника у таквом поступку и повраћај легалитета претпоставља обавезу управних органа да испоптују пресуду суда" (види став 41. наведене одлуке). На крају, Уставни суд подсјећа да је у наведеном предмету Европски суд за људска права одлучио да је члан 6. став 1. Европске конвенције био прекршен управо зато што власти нису поштовале извршење судске пресуде.

35. Из наведеног је видљиво да постоји изграђена пракса у погледу тога да неизвршавање правоснажних судских одлука представља повреду права на правично суђење. У конкретном случају, није спорно да апелант поседује правоснажну пресуду, чије је извршење дозвољено рјешењем Основног суда. Предметна пресуда се не извршава јер банке одбијају да поступи по налогу суда, правдајући такво поступање законском забраном на основу Закона о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске. Уставни суд такође запажа да суд није поступио у смислу члана 170. Закона о извршном поступку, сходно ком "ако се ради о сметњама трајне природе, суд ће обуставити поступак, а у случају других разлога обавијестиће тражиоца извршења и банку о даљем поступању".

36. Уставни суд запажа да је Република Српска доношењем Закона о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске утврдила да унутрашњи дуг чине: опште обавезе, стара девизна штетња и материјална и нематеријална штета настала у периоду ратних дејстава; затим дефинисала наведене елементе унутрашњег дуга, те уредила поступак, начин и рокове његовог утврђивања и измирења. Конкретни предмет се тиче општих обавеза, као једног дијела унутрашњег дуга, под којим се сходно члану 3. наведеног закона подразумијевају опште неисплаћене обавезе буџета Републике Српске и дио обавеза Фонда пензионог и инвалидског осигурања које преузима буџет, настале до 31. децембра 2002. године у износу до 386,8 милиона КМ.

37. Уставни суд наглашава да држава, у принципу, не може да доноси законе којима ће да стопира извршење правоснажних судских одлука, јер би то било у супротности са начелом владавине права из члана 1/2. Устава Босне и Херцеговине, а затим и са правом на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6. став 1. Европске конвенције.

38. Ипак, Уставни суд примјећује да не може да се оспори право држави да доноси законе којима се одузимају или ограничавају одређена људска права, али само у случајевима када је такво ограничење предвиђено Европском конвенцијом чије одредбе прописују ограничење одређених права, као што је на примјер право на имовину и сл. Међутим, Европска конвенција не даје право државама чланицама да донесу законе којима ће се спријечити извршење правоснажних судских одлука донесених у складу са чланом 6. наведене конвенције. Наведеним законом спријечено је извршење правоснажне судске одлуке која се односи на утврђена потраживања која треба да се исплате из буџета Републике Српске. У погледу доношења наведеног закона, Уставни суд сматра да за такво одступање од обавеза преузетих ратификацијом Европске конвенције не постоје разлози наведени у члану 15. Европске конвенције.

39. Уставни суд наглашава да у свим случајевима ограничавања људских права и основних слобода, у смислу Европске конвенције, мора да се води рачуна о успостављању

правичног односа између захтјева општег интереса заједнице и потребе да се заштите основна права појединца. То значи да мора да постоји разуман однос пропорционалности између средстава која су коришћена и циља који жели да се оствари. Потребна равнотежа, тј. пропорционалност између јавног интереса заједнице и основних права појединаца неће бити утврђена ако "дотична лица морају да снесу превелик терет" (види Европски суд за људска права, *Spottong and Lonnorth* против Шведске, пресуда од 23. септембра 1982. године, серија А-52, стр. 26-28, ст. 70-73).

40. Када се наведени ставови доведу у везу са цитираним законом којим је утврђен начин измирења општих обавеза према извршним судским одлукама, као дијела унутрашњег дуга Републике Српске, долази се до закључка да је таквим законом, поред тога што је ушито његово доношење у смислу принципа из Европске конвенције, нарушен и принцип пропорционалности у односу на основна права појединаца. Наиме, и поред свиђеног јавног интереса државе да донесе наведени закон, због дуга који је настао по основу обавеза по извршним судским одлукама, а који је наведен у члану 4. став 1. тачка 4. цитираног закона, Уставни суд сматра да је доношењем таквог закона стављен "претјеран терет на појединце", те да због тога није испуњен услов пропорционалности између јавног интереса заједнице и основних права појединаца. Основни разлог у ком Уставни суд види претјеран терет према појединцима јесте чињеница да је, у члану 10. став 1. тачка 1. овог закона, прописано да ће потраживања која су утврђена правоснажним судским пресудама бити измирена "емитовањем обвезница са роком доспијевања до 40 година", усљед чега се оправдано поставља питање да ли ће ико од грађана, односно правних лица који ће посједовати такву врсту обвезница, доживјети могућност да наплате обвезнице и тако дјелотворно остваре своја права. Поред тога, спорним законом је предвиђено да ће се обавезе измирити без камате, што, када се узме у обзир наведени период одгоде, свакако значи дјелотворно умањење износа који ће бити исплаћен појединцима. Уставни суд је у својој јуриспруденцији (види Уставни суд, Одлука број АП 288/03 од 17. децембра 2004. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ", број 8/05), закључио да примјена одредби наведеног закона онемогућава да се изврше правоснажне судске одлуке, на начин и у обиму утврђеним правоснажном судском одлуком, што је у супротности са правом на приступ суду који је интегрални елемент права на правично суђење.

41. У складу са наведеним, Уставни суд сматра да законској регулативи у овом предмету недостаје потребан законски квалитет у оној мјери у којој се не поштују захтјеви члана 6. став 1. Европске конвенције. Уставни суд подсјећа да је Устав Босне и Херцеговине највиши облигаторни акт државе и има предност у односу на сваки други закон који није у складу с њим. Уставни суд закључује да је, с циљем да подржи Устав Босне и Херцеговине, Влада Републике Српске обавезна да апелантима омогући да изврше правоснажне судске одлуке, како је то одлучено у правоснажним судским рјешењима.

42. Уставни суд закључује да је у конкретном случају дошло до повреде права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине.

VIII - Закључак

43. Уставни суд закључује да постоји повреда права на приступ суду као елемента права на правично суђење ако је законом или којим другим актом власти онемогућено да се изврши правоснажна судска пресуда, када такав закон или други акт ставља "претјеран терет на појединце" чиме не задовољава услов пропорционалности између јавног интереса заједнице и основних права појединаца.

44. На основу члана 61. ст. 1. и 2. и члана 64. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

45. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Мато Галић, с.р.

САДРЖАЈ

ВИЈЕЋЕ НАРОДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

101 Закључци број: 02/465/051

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

102 Уредба о пројектима за које се спроводи процјена утицаја на животну средину и критеријумима за одлучивање о обавези спровођења и обиму процјене утицаја на животну средину ..1

103 Уредба о постројењима која могу бити изграђена и пуштена у рад само уколико имају еколошку дозволу6

104 Одлука о распореду средстава из буџетске резерве Представништву Републике Српске у Србији и Црној Гори8

105 Одлука о одобрењу средстава буџетске резерве број: 02/1-020-87/069

106 Одлука о утврђивању основице и коефицијената висине исплате мјесечних примања за 2006. годину9

107 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава за капитална улагања9

108 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава за капитална улагања за четврти квартал 2005. године10

109 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава за капитална улагања за казнено-поправне заводе10

110 Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава за капитална улагања за Републичко тужилаштво10

111 Одлука о промјени облика организовања Основног државног предузећа за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" са п.о. Невесиње ..10

112 Одлука о промјени облика организовања ОЈДП "Град" Бијељина12

113 Одлука о утврђивању критеријума за избор и именовање чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње12

114 Одлука о расписивању Јавног конкурса за избор и именовање чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње13

115 Одлука о измјени и допуни Одлуке о додјели средстава за суфинансирање електричне енергије, број: 02/1-020-1637/05, од 22. децембра 2005. године13

116 Наредба о привременој забрани промета воћних сокова и освјежавајућих безалкохолних пића произвођача "Phanper"13

117 Рјешење о постојању јавног интереса14

118 Рјешење о именовању Комисије за избор чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње14

119 Рјешење о именовању в.д. чланова Надзорног одбора Акционарског друштва за угоститељство и туризам "Ваздушна бања" Невесиње14

120 Рјешење о именовању представника Владе Републике Српске у Радну групу за израду Оквирног закона о заштити и спасавању људи и материјалних добара у Босни и Херцеговини ..14

Рјешење о измјени Рјешења о именовању представника државног капитала и Фонда за реституцију у Скупштини друштва капитала "Водовод и канализација" а.д., Бијељина15

ВИСОКИ ПРЕДСТАВНИК ЗА БиХ

Одлука о продужењу мандата првог предсједавајућег Управног одбора система за индиректно опорезивање15

УСТАВНИ СУД БиХ

Одлука о меритуму број: АП 1137/0416

Одлука о меритуму број: АП 91/0518

Одлука о меритуму број: АП 676/0420

Одлука о меритуму број: АП 1094/0423

ОГЛАСНИ ДИО20 страна